

Mộng Tuyết Nguyệt

Contents

Mộng Tuyết Nguyệt	1
1. Chương 1-1	1
2. Chương 1-2	5
3. Chương 2	9
4. Chương 3	13
5. Chương 4	16
6. Chương 5	20
7. Chương 6	26
8. Chương 7	27
9. Chương 8	30
10. Chương 9	34
11. Chương 10	38
12. Chương 11	41

Mộng Tuyết Nguyệt

Giới thiệu

Thể loại: Cổ trang, giang hồ, nhất thụ nhất công, mỹ công thư sinh, âm áp văn, HE. Nhân vật: Vân Tuyết Nguyệt x Tô

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mong-tuyet-nguyet>

1. Chương 1-1

Tháng ba, Giang Nam xuân về trăm hoa đua nở thỏa sức khoe ra hình dáng mỹ lệ của mình. Không ít văn nhân nhã sỹ liền nhân cơ hội này chèo kéo vài người bạn tốt nhân nhã xuất ngoại ngâm thơ du ngoạn.

Một thư đồng tiến vào gian phòng đơn giản mà tao nhã hướng một thiếu niên nói:

“Nhị thiếu gia, Lý công tử vừa đến mời người ra ngoài.”

“Minh Thư” – Thiếu niên đang xem sách ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt tuấn tú lộ ra một tia mệt mỏi nói.

– “Ta không phải nói qua, nếu có người đến mời liền thay ta từ chối sao?”

Minh Thư gạt đầu nói:

“Minh Thư nhớ rõ, chính là vẫn muốn đến nói với người một tiếng a.”

Thiếu niên cười lắc đầu, lại cúi đầu đọc sách.

Lúc này, một thị nữ tiến vào truyền lời phu nhân cho mời, thiếu niên than nhẹ một tiếng, buông quyển sách trên tay hướng đại sảnh mà đi.

Trên đại sảnh lúc này đã có hai nữ một nam, ngồi bên trái là một nam tử tuổi không lớn, biểu tình lãnh đạm như sương. Bên cạnh hắn là một thiếu nữ tướng mạo vài phần tư sắc, nàng vừa nhìn thấy thiếu niên đang đi vào liền lập tức vui mừng gọi một tiếng:

“Nhị ca!”

Thiếu niên hướng thiếu nữ điểm nhẹ cánh môi dưới, sau đó hướng thẳng phu nhân ăn mặc hoa lệ đang ngồi ngay gần nơi chính tọa nói:

“Không biết đại nương gọi con đến có chuyện gì?”

Phu nhân kia một bộ dáng cao ngạo ngồi tại chỗ, nhìn thấy thiếu niên ánh mắt liền lộ ra vẻ khinh bỉ, mà thiếu niên làm như đã quá quen thuộc ánh mắt ấy, hoàn toàn không có đến nửa điểm bất mãn.

“Thần Mộng.” – Phu nhân mở miệng gọi, thanh âm cũng là cực kỳ lạnh nhạt. – “Lão gia đã tạ thế nửa năm, gia sản để lại cũng cần người quản lý, mà ta chỉ là nữ nhân không thể giống nam nhân xuất đầu lộ diện bên ngoài, cho nên ta tính toán để cho Thần Lãm giúp ta quản lý một chút.”

Nói đến đây liền đánh mắt qua nam tử bên cạnh vẫn là diện vô biểu tình, lại nói tiếp:

“Mà ngươi cũng không còn nhỏ nữa, sang năm đã hai mươi, lại luôn rúc ở trong nhà học mãi cái gì này nọ, lão gia cũng chỉ có hai đứa con trai các ngươi, ngươi tốt xấu gì cũng nên tận một chút hiếu đạo đi!”

Ngụ ý rõ ràng chính là nếu còn muốn tiếp tục ở lại trong nhà thì phải làm việc đi! Nghe vậy, Tô Thần Mộng chính là mỉm cười nói:

“Hết thầy cứ theo lời đại nương an bày đi ạ!”

Phu nhân lúc này trên mặt mới lộ ra điểm vừa lòng nói:

“Cũng không còn việc gì, ngươi có thể trở về phòng!”

“Nhị ca!”

Ngay lúc Tô Thần Mộng vừa xoay người đi đến cửa liền bị muội muội Tô Thần Liên gọi lại, nàng giữ chặt cánh tay Tô Thần Mộng, vô cùng thân thiết nói:

“Không cần bỏ đi vội như thế chứ, chúng ta đã rất lâu rồi không nói chuyện a.”

“Thần Liên!”

“Nương!” – Thần Liên thấy mẫu thân đột nhiên tức giận liền hoảng sợ, ngược đầu lên nhìn kia mẫu thân cao cao tại thượng chính là đang giận dữ trừng mắt nhìn nàng.

“Ngươi tốt xấu gì cũng là tiểu thư khuê các, nhìn xem ngươi bây giờ là cái bộ dạng gì, một chút lễ nghi quy củ cũng không có!”

Nghe mẫu thân lớn tiếng trách mắng, Thần Liên lập tức đỏ mắt ủy khuất, đôi tay lưu luyến không rời cuối cùng cũng buông Tô Thần Mộng ra.

Tô Thần Mộng không một chút để ý tiêu sái bước ra ngoài, bộ dạng tựa hồ ngay cả một giây cũng không nghĩ muốn lưu lại nơi này.

Nguyên lai Tô gia vốn là Giang Nam thủ phủ, Tô lão gia lúc còn sống, bởi vì cảm thấy vợ cả Tô phu nhân quá mức bá đạo, mà chính mình trời sinh nhu nhược lại không dám bỏ nàng, không thể làm gì khác hơn là ở bên ngoài len lén cưới thiếp. Sau khi sự tình bị vạch trần, bởi trong lòng hổ thẹn, liền không để ý vợ cả phản đối, kiên quyết đem mẫu tử hai người đưa vào trong phủ. Tuy rằng Tô phu nhân trong lòng đối với việc này vô cùng bất mãn, thế nhưng mặc kệ nói như thế nào trượng phu chung quy cũng là người làm chủ trong gia đình, cho nên tuy rằng đối mẫu tử hai người luôn châm chọc khiêu khích, nhưng cũng không đến mức nháo thành cục diện khó xử. Mà giờ đây, kể thiếp sau khi Tô lão gia mất cũng bệnh nặng qua đời, Tô Thần Mộng lúc này một người thân bên người cũng không có. Sau khi phụ thân mất, hắn đối với cái nhà này một chút thân tình cũng tùy theo đó mà tiêu thất. Hắn từ nhỏ đã mơ ước được đi ra ngoài lang bạt giang hồ, thế nhưng chính bởi trời sinh thân thể yếu đuối, không thể tập võ, chỉ có thể suốt ngày ở nhà

chôn đầu trong đồng sách, từ trong sách nhận thức những giang hồ hào kiệt này, thỉnh thoảng cũng sẽ từ trong miệng những người khác biết được một chút đồn đãi gần đây trên giang hồ.

~*

~Lại qua mấy ngày, Tô Thần Lãm nói với Tô Thần Mộng rằng bản thân muốn đi đâu đó vùng Thiên Sơn cùng người đàm bút sinh ý (bàn chuyện làm ăn), hỏi hấn có muốn cùng y đi, thứ nhất có thể tăng thêm vài điểm kiến thức, thứ hai cũng có thể đối với sản nghiệp của chính mình có điều lý giải. Tô Thần Mộng nghe nói chuyện này thì rất vui vẻ, lập tức đáp ứng, kỳ thực hấn bản thân đối kinh thương không chút hứng thú, thế nhưng Thiên Sơn lại luôn là địa phương hấn vẫn rất muốn đến, chỉ tiếc Thiên Sơn chỗ phương bắc, đặc biệt hàn lãnh, từ nhỏ hấn bản thân thể nhược nên không có cơ hội đi, hôm nay có đại cơ hội tốt dang đến sao có thể buông tha?

Đại khái qua bốn, năm ngày lộ trình, Tô Thần Mộng cuối cùng cũng đến chân núi Thiên Sơn.

Hôm nay chàng vạng, Tô Thần Lãm sau khi nói với Tô Thần Mộng y đêm nay phải ra ngoài cùng người bàn bạc sinh ý, dặn hấn sớm một chút nghỉ ngơi cẩn thận không nên để nhiễm lạnh liền ra ngoài. Kỳ thực đối với đại ca cả ngày lạnh như băng này, Tô Thần Mộng cũng không quá sợ, bởi vì hấn biết Tô Thần Lãm tuy rằng biểu hiện ra đối với người người là lạnh như băng nhưng kỳ thực cũng là người tốt, đối với vị đệ đệ có thể nói là cướp đi tình thương của cha, y cũng không có biểu hiện gì là chán ghét, trái lại còn thường xuyên đối với hấn hỏi han ân cần. Tựa như lần này, y biết rõ hấn không thích kinh thương nhưng vẫn mang hấn theo, kỳ thực là không muốn để hấn ở nhà lại bị đại nương khinh bỉ cùng châm chọc khiêu khích.

Tới buổi tối, Tô Thần Mộng bởi vì lạ chỗ lạ giường một chút cũng ngủ không được, hơn nữa trong lòng muốn ngắm mỹ cảnh của Thiên Sơn, cho nên liền không để ý nhiệt độ không khí buổi tối lạnh đến đáng sợ, sau khi mặc thêm vài lớp y phục liền ly khai khách điểm đi đến Thiên Sơn.

Màn đêm bao phủ bên dưới Thiên Sơn giống như một cự hán (một người cao to) đỉnh thiên lập địa, Tô Thần Mộng hướng mắt nhìn ngọn núi lớn đồ sộ sừng sững vừa kính nể lại hưng phấn, nhất thời thi hứng dâng cao, trong miệng khẽ đọc:

“Viễn thụ yên vân miểu mang, không sơn tuyết nguyệt thương lương.”

(Bóng cây mây khói xa vời, hoang vu núi tuyết trăng mờ thê lương).

Vẫn nghe người khác nói trên giang hồ có một bang phái gọi là Tịnh Nguyệt giáo, thế lực có thể rung chuyển toàn võ lâm, mà tổng bộ Tịnh Nguyệt giáo chính là đặt tại đỉnh Thiên Sơn. Nhưng đã có không biết bao nhiêu nhân sỹ võ lâm muốn tìm kiếm Tịnh Nguyệt Cung đều chỉ rước lấy cái chết, huống chi bản thân Tô Thần Mộng chỉ là một thư sinh văn nhược, sợ rằng cuộc đời này càng vô duyên nhìn thấy!

Tô Thần Mộng một bên tự tiếc hận một bên lại hướng về phía trước mà đi, chờ hấn giật mình sức tỉnh thì đã phát hiện bản thân lạc vào trong một khu rừng rậm, nhất thời hoảng đến chân tay luống cuống. Bốn phía ngoại trừ những cây đại thụ vươn cao che lấp bầu trời ra không còn thấy thứ gì khác, bên tai lúc này còn truyền đến tiếng sói tru thê lương, nhiệt độ càng ngày càng thấp khiến hấn toàn thân đều đông cứng, vô lực đi tiếp về phía trước, chỉ phải dựa vào một gốc cây đại thụ chậm rãi ngồi xuống, bất giác cảm thấy hiện tại là kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay, lẽ nào Tô Thần Mộng ta kiếp này liền phải chôn vùi tại ngọn núi tuyết vĩ đại này sao? Ngay khi hấn mông mông lung lung, hai mắt khép kín thì mơ hồ người được một mùi thơm ngát, hấn còn chưa kịp nghĩ ra thì đã chìm dần vào bóng tối.

~*

~Tô Thần Mộng bị một trận âm thanh âm ĩ làm giật mình tỉnh giấc, hấn vừa mới tỉnh lại còn tưởng rằng bản thân đã chết rồi, nhưng sau khi tỉ mỉ quan sát xung quanh liền phát giác nguyên lai hấn vẫn còn ở nhân gian, kia xem ra chính mình gặp được một người hảo tâm cứu hấn.

Đúng lúc này từ ngoài cửa tiến đến một thiếu niên, là một thiếu niên vẻ ngoài tuấn mỹ mà Tô Thần Mộng chưa bao giờ gặp qua, lẽ nào bản thân là được người này cứu? Hấn lập tức rời giường nghênh hướng người nọ ôm quyền nói:

“Đa tạ huynh đài cứu giúp.”

Người nọ thoáng cả kinh, sau đó cười nói:

“Cứu người cũng không phải ta, là một người khác.”

“Người khác? Người nọ là ai? Tại hạ đi tạ ơn y.”

“Không vội không vội.” – Thiếu niên kia vừa nói vừa đỡ Tô Thần Mộng cho hắn ngồi xuống. – “Người sau này tự nhiên sẽ gặp được hắn thôi.”

Thấy đối phương nói như vậy, Tô Thần Mộng cũng không ép buộc thêm, liền lại hỏi:

“Không biết đại ca nên như thế nào xưng hô?”

“Ta là Hàn Phi Hồng.”

“Nguyên lai là Hàn đại ca, tại hạ Tô Thần Mộng.”

Hàn Phi Hồng mỉm cười hỏi:

“Ta nghe hiền đệ khẩu âm hẳn là Giang Nam nhân sĩ a, nghe nói nơi nào có thủ phủ cũng là họ Tô.”

“Chính là nhà của tại hạ.”

“Nguyên lai là Tô thiếu gia a, thực sự là thất kính thất kính.”

Nghe đối phương gọi mình như vậy, Tô Thần Mộng lập tức khoát khoát tay nói:

“Đệ và đại ca mới gặp đã như quen, đại ca cũng không nên khách khí như vậy, trực tiếp gọi đệ một tiếng Thần Mộng là được, kia gọi Tô thiếu gia nghe xong thực không được tự nhiên a!”

Tính cách không câu nệ tiểu tiết của Tô Thần Mộng khiến Hàn Phi Hồng càng đối với hắn gia tăng thêm mấy phần hảo cảm, vì vậy cười nói:

“Đã như vậy kia vi huynh cung kính không bằng tuân mệnh, Thần Mộng.”

“Hảo.” – Tô Thần Mộng đột nhiên nghĩ đến. – “Đại ca, ở đây rốt cuộc là địa phương nào a?”

“Nơi này là Thiên Sơn.”

Từ lúc tỉnh lại vẫn cảm thụ không khí lạnh liệt, Tô Thần Mộng đã có chút xác định bản thân còn ở Thiên Sơn.

“Nơi này là quý phủ của đại ca sao?”

Hàn Phi Hồng không trả lời mà chỉ mỉm cười, lúc này một gã tiểu tư (người sai vặt) tiến đến ghé vào lỗ tai hắn nói thêm vài câu, hắn liền lập tức đứng dậy nói:

“Thực sự là không khéo, ta đột nhiên có việc phải đi, cho nên không thể làm gì khác hơn là xin phép cáo từ trước.”

“Nếu đại ca bận việc vậy không cần để ý tiểu đệ.”

“Người có chuyện gì cứ phân phó những tên tiểu tư này, cáo từ!”

“Đại ca đi thông thả.”

Nhìn Hàn Phi Hồng vội vã rời đi, Tô Thần Mộng nghĩ bản thân vận khí coi như không tệ, sau khi sắp đông chết trong núi còn gặp một vị Hàn đại ca thân như huynh đệ. A không xong! Hắn chợt âm thầm kêu lên, bản thân thất tung cả đêm, cũng không biết đại ca bên kia thế nào rồi? Nhất định là rất sốt ruột đi tìm hắn a? Nghĩ tới đây, Tô Thần Mộng liền đứng ngồi không yên đứng lên, hắn ở trong phòng qua lại vài bước, nghĩ thầm: ta là nên đi tìm Hàn đại ca kia, nhờ hắn phái người giúp ta nói với đại ca một tiếng a.

Đúng lúc này thì có một gã tiểu tư đi tới, Tô Thần Mộng liền tiến lên hỏi:

“Xin hỏi, Hàn đại ca hiện ở nơi nào a?”

Gã tiểu tư chỉ lắc đầu, tịnh không đáp lời. Tô Thần Mộng nghĩ lẽ nào hắn là một người câm, liền tiếp tục đi đến phía trước.

Tô Thần Mộng không biết bản thân đi bao lâu, chỉ cảm thấy nơi này thật rộng lớn, hơn nữa phong cảnh phi thường tú lệ, đình thai lầu các y sơn y thủy (y=dựa vào) mà xây, trong gió cũng thoang thoang nhàn nhạt mùi hoa, người thấy thập phần sáng khoái, nơi này thật có thể được coi là thế ngoại đào nguyên! Bất quá kỳ quái chính là, bản thân một đường đi tới lại rất ít gặp người, cho dù có cũng là mấy người mặc bạch sắc y phục (áo trắng), tay cầm bội kiếm đứng hộ vệ đây đó, vả lại mỗi người trên mặt đều không có lấy một chút biểu tình.

Đi tới rồi đi tới, trước mắt Tô Thần Mộng xuất hiện một tòa giả sơn, hẳn bỗng nhiên tâm huyết dâng trào, nghĩ thầm: nếu leo lên tòa giả sơn kia liền có thể đem cảnh trí trong thử viên (hoa viên?) này tất cả đều thu vào đáy mắt rồi. Hắn cực kỳ hứng thú đi đến bậc thang, đột nhiên cảm thấy một trận choáng váng, thân thể mềm nhũn liền ngã xuống trên mặt đất, chỉ cảm thấy cơ thể phát lạnh, hẳn muốn gọi thế nhưng hết lần này tới lần khác phát không ra âm thanh.

Lúc này một đạo thanh âm cực kỳ ôn nhu chợt truyền đến:

“Bệnh của ngươi chưa khỏi hẳn sao lại nơi nơi đi loạn vậy chứ?”

Sau đó có cảm giác bị người ôm lên, tựa vào vùng ngực ấm áp của người nọ, hẳn nghĩ thấy được một cỗ hương vị quen thuộc, đúng rồi, chính là lần trước khi ngất đi cũng đã nghĩ thấy được hương vị này. Hắn muốn nỗ lực nhìn rõ đối phương là ai, nhưng chỉ tiếc bản thân cuối cùng vì thể lực chống đỡ hết nỗi mà hôn mê bất tỉnh.

2. Chương 1-2

Lúc Tô Thần Mộng lần thứ hai tỉnh lại, phát hiện bản thân đã về tới gian phòng lúc trước, hẳn đưa mắt nhìn bốn phía, phát hiện có một nam tử đưa lưng về phía hắn đứng ở trước giường, hẳn ho nhẹ một tiếng nỗ lực khiến cho nam tử kia chú ý.

“Ngươi không nên đi loạn.” – Người nọ xoay người lại hơi trách cứ nói.

Khi thấy rõ khuôn mặt nam tử trước mắt, Tô Thần Mộng không khỏi hít vào một ngụm lạnh khí. Người nọ trên mặt mang một cái mặt nạ kinh khủng, hơn nữa y một thân hắc y (áo đen) càng làm cho người ta có một loại cảm giác lạnh lẽo, có thể khiến nhiệt độ nguyên bản đã không cao nay lại càng thêm âm lạnh vài phần. Tô Thần Mộng bởi vì sợ mà hơi run rẩy một chút, nhẹ giọng nói:

“Xin lỗi, tại hạ là bởi vì có việc gấp muốn tìm Hàn đại ca cho nên mới...”

“Ngươi chỉ cần ở chỗ này dưỡng bệnh, tìm hẳn làm cái gì?”

“Tại hạ muốn nhờ Hàn đại ca giúp thông tri một chút cho đại ca của tại hạ, để đại ca biết tại hạ hiện tại ở nơi nào, miễn cho đại ca lo lắng.”

Kia hắc y nam tử chấp tay mà đứng, trên mặt bởi vì mang mặt nạ mà nhìn không ra biểu tình lúc này của y, y thanh âm trầm thấp nói:

“Việc này ngươi không cần lo lắng, đại ca ngươi bên kia ta đã phái người đi thông tri, qua mấy ngày chờ sau khi ngươi lành bệnh tự nhiên cũng sẽ đưa ngươi hạ sơn.”

“Đã như vậy thì đa tạ vị đại ca này.”

Bởi vì trong lòng đối với nam tử trước mặt thật sự là rất sợ nên Tô Thần Mộng lúc nói lời cảm tạ cũng chỉ có thể miễn cưỡng bày ra bộ mặt tươi cười. Mà nam tử kia một chút cũng không thêm để ý xoay người liền muốn ly khai.

“Ách... Thỉnh chờ một chút, tại...tại hạ còn có một vấn đề muốn thỉnh giáo...” – Tô Thần Mộng vì trong lòng có nghi vấn mà buột miệng gọi lại.

Người nọ xoay người mang theo ánh mắt nghi hoặc nhìn chăm chú vào người trên giường.

“Cái kia... Xin hỏi người đã cứu tại hạ đến tột cùng là ai, tại hạ nghĩ muốn gặp y.”

“Ngươi muốn gặp hẳn làm cái gì?”

“Muốn tạ ơn y đổi tại hạ hai lần ân cứu mạng a.”

“Hai lần?” – Hắc y nhân hơi chấn động, dùng ngữ khí kinh ngạc mà đối phương không nhận ra hỏi. – “Người sao biết hẳn cứu người hai lần?”

“Bởi vì kia hai lần tại hạ đều từ trên người y ngửi thấy được cùng một loại hương vị.” – Nói đến đây Tô Thần Mộng âm thầm nhớ lại hương vị kia, chỉ cảm thấy hương vị thanh nhã không gì sánh được, cuộc đời này cũng không thể trên người những người khác ngửi thấy được hương vị tương đồng.

Hắc y nhân trầm mặc một lúc xoay người thấp giọng nói:

“Các người nếu có duyên thì sẽ gặp lại”.

Nói xong liền đi ra ngoài, lưu lại Tô Thần Mộng vẻ mặt mờ mịt.

~*

~Tại đại điện Tịnh Nguyệt giáo, một hắc y nam tử mang mặt nạ ngồi trên cao, hướng vài nam tử đứng trong điện nói:

“Bản giáo tuy vẫn bị người trong giang hồ gọi là tà giáo, thế nhưng đệ tử bản giáo chưa được phép thì không được ở bên ngoài loạn sát vô cớ, vậy mà gần đây bản giáo chủ nghe được tin đồn có đệ tử bản giáo ở bên ngoài gây sự, có việc này hay không?” – Âm thanh tuy rằng vô cùng bình thản nhưng vẫn lộ ra một cỗ khí thế uy nghiêm.

“Khởi bẩm giáo chủ, theo thám tử hồi báo người này không phải đệ tử bản giáo mà là giả mạo.” – Trên điện một người hai tay ôm quyền cung kính hồi đáp.

“Hừ, cư nhiên có người dám giả mạo người Tịnh Nguyệt giáo chúng ta ở bên ngoài làm xằng làm bậy, ta nói hẳn nếu không phải to gan lớn mật thì là đã hết muốn sống.” – Một người khác hừ lạnh nói.

“Vậy việc này cứ giao cho Dạ Phi đường đường chủ Hàn Phi Hồng cùng Dạ Hạo đường đường chủ Liễu Hạo Hàn xử lý”

“Tuân mệnh!”

~*

~Lại qua mấy ngày, Tô Thần Mộng nghĩ thân thể mình đã hoàn toàn khỏe mạnh, hơn nữa bản thân lại thập phần tham luyện cảnh trí mỹ lệ trong khu vườn kia, liền vào lúc sáng sớm sương còn chưa tan đi đến tòa giả sơn lúc trước bản thân ngắt đi, cũng hy vọng có thể nhìn thấy vị ân nhân đã hai lần cứu mạng nhưng mình lại chỉ có thể ngửi thấy mùi kỳ hương kia. Không biết tại sao, trong lòng thập phần khát vọng có thể được nhìn thấy y!

Núi xa trong sương sớm như ẩn như hiện, ánh dương quang xuyên qua đám sương chiếu xạ trên đất, tuy rằng đang ở trên núi tuyết, nhưng cũng không quá lạnh, Tô Thần Mộng nghĩ Giang Nam cảnh sắc tuy rằng tú lệ, thế nhưng cũng không sánh bằng cảnh sắc như đang đi vào một giấc mộng huyền ảo giống ở nơi đây.

Dựa theo ký ức trong đầu, Tô Thần Mộng rất cuộc tìm được tòa giả sơn kia, thế nhưng hẳn không biết phải thế nào mới tìm được vị ân nhân nọ, lẽ nào phải té xỉu giống lần trước? Hiện tại bản thân thân thanh khí sáng a, như thế nào giả bộ bất tỉnh đây? Tô Thần Mộng đối với ý nghĩ của chính mình bất giác khẽ cười ra tiếng.

“Người một người ở chỗ này cười cái gì?”

Bỗng nhiên một âm thanh ôn nhu từ phía sau hẳn truyền tới, Tô Thần Mộng bị dọa cho hoảng sợ lập tức xoay người lại, nhưng khi nhìn rõ người nọ thì bất giác cả người liền ngây dại. Người nọ một thân đạm y sắc trường sam (áo màu nhạt), bên ngoài khoác một kiện bạch sắc sa y (áo mỏng màu trắng), mái tóc đen mượt thả dài phía sau người thỉnh thoảng bị gió nhẹ thổi lên, vẻ u sầu nhàn nhạt trên mặt cũng không làm giảm đi dung mạo xinh đẹp khiến người khác kinh diêm, trên đời này cư nhiên lại có một người tuyệt mỹ đến như vậy!?

“Ách... Người...” – Hắc y muốn nói thế nhưng lại không biết nói gì.

Đối phương tựa hồ cũng không để ý, chỉ khẽ cười một tiếng hỏi:

“Người thế nào lại một mình đến nơi này?”

“Một mình tại hạ ở trong phòng quá buồn chán, cho nên muốn ra ngoài đi dạo một chút, nếu quấy rối công tử, thỉnh công tử thứ lỗi.”

Người nọ mỉm cười lắc đầu nói:

“Không sao.”

Tô Thần Mộng vui vẻ gật đầu lại nói:

“Tại hạ Tô Thần Mộng, không biết quý tính công tử?”

Người nọ trầm mặc một lúc mới đáp:

“Vân Tuyết Nguyệt.”

Nghe được tên đối phương, Tô Thần Mộng buột miệng thì thầm:

“Viễn thụ yên vân miểu mang, không sơn tuyết nguyệt thương lương.”

Cái này liền có điểm thất lễ, nhưng Vân Tuyết Nguyệt cũng không để ý mà gật đầu nói:

“Không sai, chính là Vân Tuyết Nguyệt của “yên vân miểu mang, không sơn tuyết nguyệt” ”

Tô Thần Mộng cảm thấy tên này phi thường dễ nghe, hơn nữa kết hợp với người tuyệt sắc trước mặt, càng nghĩ bản thân có thể gặp được người này cũng thật may mắn.

“Đúng rồi, Vân công tử cũng là bằng hữu của Hàn đại ca sao? – Tô Thần Mộng hỏi.

“Àn.”

“Vậy công tử nhất định biết một bằng hữu khác của Hàn đại ca chứ?”

Vân Tuyết Nguyệt nhìn Tô Thần Mộng hỏi:

“Tô công tử có việc cần ta hỗ trợ?”

“Tại hạ hai lần được một người có mùi hương thơm ngát cứu, thế nhưng người nọ vẫn không hiện thân tương kiến (gặp mặt), tại hạ muốn nhờ công tử giúp tìm người này, tại hạ nghĩ muốn đến trước mặt y đáp tạ một tiếng.” – Tô Thần Mộng tự biết bản thân đưa ra thỉnh cầu này thập phần đường đột, nhưng trong lòng thật rất muốn gặp người kia, cho nên chỉ có thể hướng người trước mặt thỉnh cầu hỗ trợ.

“Có lẽ người kia cũng không muốn đáp tạ của người thì sao?” – Vân Tuyết Nguyệt xoay người sang chỗ khác nói.

“Dù như vậy tại hạ cũng vẫn muốn được gặp y” – Tô Thần Mộng ngữ khí kiên định nói.

“Vì sao?” – Vân Tuyết Nguyệt xoay người nhìn thẳng Tô Thần Mộng.

“Cái đó...” – Tô Thần Mộng nhất thời nghẹn lời, chính hắn cũng không rõ cái loại cảm giác cấp thiết muốn gặp một người này. Hắn suy nghĩ một chút liền nói. – “Tại hạ tuy không phải người học rộng hiểu nhiều, nhưng từ nhỏ cũng học qua cái gọi là tri ân tất báo, tại hạ tuy không cách nào báo đáp y cái gì, nhưng không thể ở trước mặt y nói lời cảm tạ, tại hạ trong lòng thật sự rất khó chịu.”

Vân Tuyết Nguyệt nghe Tô Thần Mộng nói xong liền sửng sốt, sau đó khẽ cúi đầu. Tô Thần Mộng cho rằng bản thân lời nói vừa rồi quá mức nghiêm túc, liền lập tức xin lỗi nói:

“Tại hạ cũng là một lòng vội vã muốn gặp người nọ nên mới nói như vậy, nếu có chỗ nào thất lễ trong lời nói, xin Vân công tử thứ lỗi”

Ai biết Vân Tuyết Nguyệt thế nhưng bỗng nhiên khẽ cười một tiếng nói:

“Tô công tử có chỗ nào thất lễ, ta chỉ là không nghĩ tới người là một người thiện lương chính trực như vậy, thật sự là tự so sánh mà xấu hổ”

Nghe Vân Tuyết Nguyệt nói như thế, Tô Thần Mộng trái lại có chút thẹn, khuôn mặt thanh tú lập tức nhiễm một tầng đỏ ửng, nói:

“Nào có, Vân công tử nói quá lời rồi.”

Sau khi qua một tòa tiểu kiều, Vân Tuyết Nguyệt chợt nói:

“Ta còn có việc phải làm, xin cáo từ trước!”

“Công tử đã có việc bên người, vậy hẹn lần sau lại cùng nói chuyện phiếm.” – Tô Thần Mộng tuy rằng trong lòng thập phần không muốn, nhưng lại không thể khiếm nhã mà lưu đối phương lại.

“Người thân thể vừa mới khỏe lại, sớm trở về nghỉ ngơi đi!” – Vân Tuyết Nguyệt nói xong xoay người lập tức ly khai.

Nhìn thân ảnh dần đi xa, Tô Thần Mộng phảng phất như còn đắm mình trong mộng ảo, thân ảnh tiêu sái xuất trần cùng với câu nói kia, tuy rằng chỉ là một câu nói vô cùng bình thường nhưng lại giống như ánh mặt trời khiến trong lòng hắn dị thường ấm áp.

Buổi tối hôm đó, Tô Thần Mộng chính đang ngủ say đột nhiên tỉnh lại, chỉ cảm thấy xung quanh có hương thơm ngát, tập trung nhìn kỹ, chỉ thấy một bóng đen đang đứng bên cạnh giường, hắn vươn tay muốn bắt, thế nhưng khi chạm vào lớp sa mỏng bên ngoài liền bị đối phương tránh đi, bóng đen thân hình nhoáng lên nhẹ nhàng ôm lấy hắn, Tô Thần Mộng nhất thời nghĩ đến hương thơm hơi nồng một chút, cũng nhớ ra mùi hương này chính là mùi hương mà mấy ngày nay mình một mực tìm kiếm.

“Huynh là người đã cứu ta sao?” – Thanh âm của hắn mang theo một tia rụt rè hỏi, bị (người cùng là) nam tử ôm trong ngực tuy rằng rất kì quái, thế nhưng bản thân hắn lại không cảm thấy chán ghét.

“Đúng vậy, người không phải vẫn muốn gặp ta sao?” – Người nọ trả lời, âm thanh cực kỳ ôn nhu.

Tô Thần Mộng vừa nghe âm thanh lập tức ngẩng đầu lên, tuy bốn phía một mảnh hắc ám khiến bản thân nhìn không rõ dung mạo của đối phương, thế nhưng hắn khẳng định:

“Huynh là Vân công tử!”

Ban ngày hai người tại nơi nắng sớm chiếu xạ, một nơi như tiên cảnh mà kết bạn, bên tai chỉ có tiếng nói đặc biệt ôn nhu của vị công tử kia, hắn làm sao mà lầm được chứ?

Đối phương cũng không trả lời, chỉ là khẽ cười một tiếng, ôm Tô Thần Mộng càng chặt hơn sau đó chậm rãi đẩy hắn ngã trên giường.

Tô Thần Mộng chỉ cảm thấy mặt hai người gần đến mức có thể cảm thấy hơi thở người này trên mặt người kia, tiếp theo hắn liền cảm giác được môi của mình chạm phải môi đối phương, nhưng có lẽ là môi đối phương chạm phải môi hắn, nói chung chờ hắn khôi phục lại thần trí thì cả hai đều đã và đang hôn nhau, bản thân còn không tự chủ phát ra tiếng rên rĩ khiến hắn cũng cảm thấy xấu hổ.

Tiếng điểm canh ngoài cửa sổ chợt vang lên kinh tỉnh (kinh động gọi tỉnh) hai người chính là vẫn đang nan phân nan xá (khó khăn chia lìa), Vân Tuyết Nguyệt nhẹ nhàng rời môi Tô Thần Mộng, mỉm cười nói:

“Xem ra bệnh của Tô công tử đã khỏi hẳn rồi!”

Tô Thần Mộng dường như còn chưa từ trong kinh ngạc (lấn rung động) phục hồi tinh thần lại, chỉ là nắm chặt chần bồng bên người, miệng thở gấp.

“Đã như vậy cũng nên đưa người hạ sơn rồi” – Vân Tuyết Nguyệt đứng dậy định rời đi.

Lời của y lập tức đem Tô Thần Mộng đánh tỉnh, hắn tuy rằng sớm biết bản thân nhất định sẽ phải ly khai nơi này, nhưng hiện tại không biết tại sao lại có điểm đau lòng cùng không nỡ, hắn hơi cử động thân thể, yếu ớt nói:

“Ta còn chưa hưởng Vân công tử tạ ơn mà.”

“Không cần, lúc ban ngày ta đã biết tâm ý của người rồi, ngày mai ta còn có việc phải làm, không thể đưa tiễn Tô công tử, chính người phải tự bảo trọng nhiều hơn.” – Nói xong y giống như lúc đến vậy phiêu nhiên rời đi, chỉ để lại một cỗ mùi thơm cùng một người bộ dạng như đang rơi vào phiền muộn.

3. Chương 2

Tô Thần Mộng không biết bản thân mình làm sao ly khai nơi đó, chỉ biết khi mở mắt ra thì đã nằm trong căn phòng khách ***, mà đại ca hắn Tô Thần Lãm cũng đã ở đó. Hắn vốn nghĩ bản thân vô cớ thất tung sẽ bị Tô Thần Lãm quở trách, thế nhưng hoàn toàn không hề có, không biết đại nương có biết hay không? Liên trên đường về nhà hắn hướng Tô Thần Lãm hỏi. Tô Thần Lãm nói:

“Ta chỉ nói với nương là đệ đang ở Thiên Sơn học tập sinh ý, qua vài ngày sẽ về.”

Đối với sự săn sóc của đại ca cùng cha khác mẹ này, Tô Thần Mộng liền cảm thấy một trận cảm động.

Vừa vào cửa, đã thấy Tô Thần Liên đang sốt ruột chờ ở đó, nàng vừa thấy Tô Thần Mộng liền gần như khóc nức nở nói:

“Nhị ca, huynh cuối cùng cũng trở về.”

Tô Thần Mộng vỗ nhẹ đầu tiểu muội an ủi nói:

“Đừng khóc, ta không phải đã về rồi sao?”

Dù đã được Tô Thần Mộng an ủi, Tô Thần Liên từ nhỏ luôn thích vị nhị ca Tô Thần Mộng này cũng vẫn là thương tâm không ngớt.

“Phải rồi.” – Nàng dường như nghĩ đến cái gì liền nói. – “Nương biết huynh hôm nay sẽ về, có nói sau khi huynh về thì đến phòng khách gặp người.”

“Gấp như thế, có chuyện gì sao?” – Tô Thần Mộng hỏi.

Tô Thần Liên không vui nói:

“Muội mới vừa thấy bà mối Lý mục tới, chắc là vì chuyện kết hôn của nhị ca a.”

“Không thể nào!” – Tô Thần Mộng cả kinh kêu lên.

“Mặc kệ thế nào, vào trước rồi hãy nói.” – Tô Thần Lãm nói, lông mày hơi nhíu lại.

Huynh đệ hai người gạt đầu liền sau đó bước vào cửa chính.

“Nhị thiếu gia!”

Tô Thần Mộng vừa bước vào phòng liền bị một người nhào tới ôm lấy, hắn cười nhẹ nhàng đẩy người nọ ra nói:

“Mính Thư, ta về rồi.”

“Nhị thiếu gia, người thất tung đã nhiều ngày, Mính Thư lo lắng gần chết!” – Mính Thư rưng rưng nói, vừa nói xong liền lập tức che miệng mình lại, nhìn trái nhìn phải, sau đó hạ giọng nói – “Đại thiếu gia từng phân phó chuyện này không được để phu nhân biết.”

Nhìn dáng đáp giống như kẻ trộm của Minh Thư, Tô Thần Mộng không nhịn được cười ra tiếng:

“Ha hã, mấy ngày không gặp, Minh Thư lá gan thế nhưng càng nhỏ.”

Minh Thư vừa nghe liền không vui nói:

“Cũng tại nhị thiếu gia vô cớ thất tung, đại thiếu gia sợ phu nhân biết sẽ đối với người trách móc nặng nề, cho nên mới nghiêm lệnh chúng ta không được nói.”

Đại ca một phen khở tâm, Tô Thần Mộng tự nhiên là ghi nhớ trong lòng, hắn nhìn quanh gian phòng đã ở từ nhỏ, đột nhiên trong đầu lại xuất hiện một gian phòng khác, gian phòng hắn đã ở trước khi rời đi vẫn còn lưu lại một mùi thơm...

“Nhị thiếu gia, người làm sao vậy?” – Minh Thư thấy Tô Thần Mộng hồi lâu không nói chuyện liền lo lắng hỏi.

Tô Thần Mộng khẽ nhắm mắt lại, hẳn muốn ném chuyện này ra khỏi đầu, nhưng rồi lại luyến tiếc, hẳn đi tới bên giường ngồi xuống.

Minh Thư vô tâm tự nhiên không cảm thấy dị dạng trong lòng Tô Thần Mộng, hẳn hỏi:

“Lần này người rút cuộc được đi Tuyết Sơn như ý nguyện, Tuyết Sơn như thế nào? Có đúng hay không giống như trong sách viết a?”

Tô Thần Mộng trầm mặc trong chốc lát mới nhàn nhạt phun ra hai chữ:

“Rất đẹp.”

“Nhị thiếu gia, phu nhân cho mời!” – Lúc này một thị nữ tiến vào truyền lời.

“Biết rồi, ta lập tức đến ngay.” – Tô Thần Mộng đứng dậy hướng phòng khách đi đến.

Trong đại sảnh, cao cao ngồi ở thượng tọa dĩ nhiên là Tô phu nhân, tiếp đến bên trái chính là Tô Thần Lãm cùng Tô Thần Liên hai huynh muội, phía bên phải còn có một đại thúc Tô Thần Mộng không nhận ra, bên cạnh ông ta là bà mối Lý mục chính đang tươi cười lộ ra hàm răng vàng. Bà ta vừa thấy Tô Thần Mộng liền bước đến nghênh đón, đôi mắt đầy nếp nhăn nhìn hẳn từ trên xuống dưới, trong miệng tấm tắc khen:

“Công tử hảo tuấn tú a, thật không hổ là nhị công tử của Giang Nam thủ phủ Tô lão gia, vừa nhìn liền biết là vị quân tử đọc nhiều thi thư, ôn văn nho nhã”

Lý mục nói thiên hoa loạn thủy (ba hoa chích chòe), thẳng đến Tô Thần Mộng nghe đến mặt nóng bừng, hẳn không biết nên trả lời thế nào liền đến trước mặt Tô phu nhân thi lễ. Hôm nay Tô phu nhân tâm tình đặc biệt tốt, nàng lần đầu tiên trước mặt Tô Thần Mộng lộ ra khuôn mặt tươi cười, đi đến bên cạnh vị đại thúc kia hướng mọi người nói:

“Vị này là Trần đại quan nhân, là Thiên Sơn một đời thủ phủ, hơn nữa bản thân Trần đại quan nhân cũng là đường chủ Tịnh Nguyệt Giáo, Tịnh Nguyệt giáo chính là môn phái lợi hại nhất trên giang hồ.”

“Sau đó thì sao?” – Tô Thần Lãm hỏi, một thân Tô gia đương gia tác chủ khí thế.

“Trần đại quan nhân có một nữ nhi tên là Hàn Mai, năm nay 18 tuổi, trời sinh là một mỹ nhân, hơn nữa cầm kì thi họa mọi thứ tinh thông, cùng với nhị thiếu gia các người thật sự là trai tài gái sắc, trời sinh một đôi a!” – Lý mục mở miệng nói, miệng cười không thể ngậm lại.

Tô Thần Mộng nghe xong lấy làm kinh hãi, nghĩ thầm – “Quả nhiên giống như muội muội nói, là cho mình đề thân(cầu hôn) mà tới, thế nhưng chuyện này mình chưa bao giờ nghĩ tới a.”

“Ai!” – Tô phu nhân than nhẹ một tiếng nói – “Ta tuy rằng không phải sinh mẫu(mẹ ruột) của người, nhưng tốt xấu gì cũng là trưởng bối, mẫu thân người sau khi qua đời để lại người một mình cô khổ linh đình(bơ vơ?), hôm nay có một chuyện thân sự tốt như vậy, ta đã thay người đáp ứng rồi, cũng tốt cho người sau này có người bạn lữ(bạn đời) nương tựa suốt đời.”

Nghe Tô phu nhân nói một phen, Tô Thần Mộng thầm cảm thấy buồn cười, bà ta từ bao giờ quan tâm hẳn như vậy chứ, hôm nay thay hẳn tìm hôn sự này cũng không hỏi qua ý tứ hẳn thế nào, hẳn cũng không phải là con rối không có ý thức mặc người bày bố.

“Cái gọi là lớn nhỏ có thứ tự, đại ca còn chưa cưới vợ, ta làm đệ đệ sao dám tranh trước?”

“Cái này người không cần lo lắng, chúng ta tuy là gia đình đại hộ(thế gia vọng tộc, nhà giàu) nhưng chưa bao giờ câu nệ loại tiểu tiết này, việc hôn nhân của đại ca người ta sẽ từ từ tiến hành.” – Tô phu nhân tuy trên mặt vẫn còn dáng tươi cười, nhưng rõ ràng đã cứng ngắt đi rất nhiều.

“Nương, nếu nhị ca không muốn cưới thì thôi a.” – Tô Thần Liên một bên không vui nói.

“Câm miệng! Chỗ người lớn nói chuyện trẻ con sao có thể nói leo, người nếu còn dám nói leo, liền trở về phòng người đi!” – Tô Thần Liên một câu phản đối lập tức hứng lấy phần nộ của Tô phu nhân.

Tô Thần Liên tuy trong lòng đối với an bài của mẫu thân cực kỳ bất mãn nhưng lại không dám lỗ mãng, chỉ có thể bữu môi ngồi yên không nói nữa.

Trải qua một trận âm ỉ, bầu không khí lạnh đi rất nhiều, lúc này Lý mục cười ha hả nói:

“Không biết ý tứ của nhị thiếu gia thế nào?”

Tô Thần Mộng dù sao cũng chưa đến hai mươi, có một số việc bản thân hoàn toàn không có chủ ý, nhất là loại hôn nhân đại sự này, cho nên hẳn chỉ còn biết nhìn về phía đại ca, dùng ánh mắt hướng y xin giúp đỡ.

Tô Thần Lãm từ đầu đến giờ chưa lên tiếng đến lúc này mới đứng lên nói:

“Việc này rất tốt, vậy chọn một ngày tốt đem hôn sự lo liệu đi!” – Nói xong liền phát tay áo rời đi.

Cái gì? Tô Thần Mộng nghe Tô Thần Lãm nói liền sửng sờ tại chỗ, cứ như vậy quyết định rồi?

Tô phu nhân thì cười đến thập phần xinh đẹp, thật tốt quá! Cuối cùng cũng đạt thành hôn sự này, như vậy vô luận là sinh ý hoặc là trên giang hồ cũng không có người nào dám động vào Tô gia.

Dưới tình huống có người hoan hỉ có người sầu bi này, không ai phát giác một nụ cười biểu tình gian kế đã đạt được.

~*

~Tô Thần Mộng trở lại Tô gia đã được nửa tháng, khí hậu ẩm áp của Giang Nam khiến hắn hầu như quên đi cái lạnh giá của Thiên Sơn, kia vài ngày tại Thiên Sơn cũng đột nhiên cảm giác giống như không thật, xem như là một giấc mộng đã qua. Hiện tại tỉnh mộng, nhớ tới hết thấy chuyện lúc trước, Tô Thần Mộng biết bản thân đã thay đổi, hẳn không còn cả ngày chui đầu vào trong đồng sách, mà lại thường xuyên nhìn ra ngoài cửa sổ hướng tới một hướng không rõ ràng mà ngậy ra, trong đầu cũng luôn luôn lặp lại mấy câu nói kia:

“Bệnh của ngươi chưa khỏi hẳn sao có thể nơi nơi đi loạn vậy chứ?”

“Ngươi thân thể còn không khỏe, sớm trở về nghỉ ngơi đi!”

“Xem ra Tô công tử bệnh đã khỏi hẳn rồi, đã như vậy cũng nên đưa ngươi hạ sơn.”

...

Mỗi ngày nghĩ tới đây, Tô Thần Mộng lại nhú chặt lông mày, trong lòng một trận chua xót.

Hôm nay, Tô Thần Lãm đột nhiên đến tìm Tô Thần Mộng, vừa thấy mặt liền nói:

“Mấy ngày nữa là ngày đại hỉ của đệ rồi, chúc mừng!”

Tô Thần Mộng nghe xong chỉ bất đắc dĩ cười khẽ, gần nhất trong nhà hỉ khí dương dương (không khí vui mừng), nhưng bản thân hắn làm tân lang lại không có lấy một điểm vui sướng.

Tô Thần Lãm nhìn đệ đệ của mình, tựa hồ cảm thấy gì đó, y hỏi:

“Ta nghe Minh Thư nói, đệ dạo này hay ngậy người?”

“Ta không có a.”

“Thật sao? Minh Thư nói với ta, có người ngồi bên cửa sổ ngậy ngẩn, cả sách rơi trên mặt đất cũng không biết, người kia là ai a?”

Tô Thần Mộng nhất thời nghẹn lời, trong lòng mắng Minh Thư thật lắm mồm.

Tô Thần Lãm thấy Tô Thần Mộng không trả lời, liền chuyển trọng tâm câu chuyện nói:

“Ngày đó ta thấy mấy người đưa đệ xuống núi trên người đều có tuyết đọng, chắc là bọn họ ở trên đỉnh núi, đệ còn nhớ rõ hình dáng của người cứu đệ chứ?”

Tô Thần Mộng suy nghĩ một chút rồi nói:

“Xuất trần như tiên.”

“Y tên là gì?”

“Vân Tuyết Nguyệt.”

“Nguyên lai là y!”

“Đại ca biết y?”

Tô Thần Lãm gật đầu nói:

“Trên giang hồ có câu: Thiên Sơn có công tử tên Tuyết Nguyệt, như mộng như ảo, giống như thần lại giống như tiên. Nghe nói chính là giáo chủ Tịnh Nguyệt giáo Vân Tuyết Nguyệt!”

“Tuyết Nguyệt công tử...” – Tô Thần Mộng trong miệng thì thào nhớ kĩ, nghĩ thầm nguyên lai mấy ngày kia chính mình quả thật ở Tịnh Nguyệt giáo, chỉ là trên giang hồ gọi bọn họ là tà giáo, mà bản thân lại thấy người bên trong cũng không phải là hạng người đại gian đại ác, cho nên mới không dám phán đoán bừa. Hôm nay nghe đại ca nói như thế, Tô Thần Mộng mới khiếp sợ không ngớt, nhất là nghĩ đến Vân Tuyết Nguyệt một người khiêm tốn như vậy, càng vô pháp đem hẳn cùng giáo chủ tà giáo một đại ma đầu liên tưởng cùng một chỗ.

“Xem ra Tuyết Nguyệt công tử cũng không phải tội ác tày trời như trong đồn đãi, không chỉ cứu đệ, còn cho đệ ở lại đến khi khỏi hẳn bệnh, nghe nói ngự hoa viên trong hoàng cung cũng không hơn được một phần mười mỹ cảnh của Tịnh Nguyệt giáo, trên giang hồ có bao nhiêu người muốn đến mà không có phúc kia, xem ra đệ cũng là nhân họa đắc phúc.”

“Vậy sao?” – Tô Thần Mộng từ chối cho ý kiến, xoay mặt hướng ra ngoài cửa sổ.

“Chẳng lẽ không đúng?” – Tô Thần Lãm cười hỏi, thử thăm dò.

Tô Thần Mộng lắc đầu không nói gì, nghĩ thầm: người kia liền một câu giữ lại cũng không có, đây đưa lúc trước tính là cái gì đây? Tay hắn không tự chủ được khẽ vuốt đôi môi mỏng của mình.

Tô Thần Lãm vẫn đứng bên cạnh Tô Thần Mộng chăm chú theo dõi hắn, con ngươi đen như mực chột lóe tinh quang, trên mặt lộ ra nét cười người ngoài khó nhận thấy.

~*

~Giữa lúc Tô gia đang vội vàng xử lý hôn sự, ở nơi xa tại Tịnh Nguyệt giáo trên đỉnh Thiên Sơn lại đặc biệt vắng lặng.

Tuần mỹ thiếu niên một thân tố y (áo trắng) chấp tay đứng bên vách núi, phía sau hắn là một thiếu niên tuần tú, hai người chính là giáo chủ Tịnh Nguyệt giáo Vân Tuyết Nguyệt cùng Dạ Phi đường đường chủ Hàn Phi Hồng.

“Tra ra người kia là ai rồi chứ?” – Vân Tuyết Nguyệt vẫn không quay đầu lại, chỉ đưa mắt nhìn quần sơn la tràn vân vụ ở phía xa xa.

“Vâng, giáo chủ, người nọ gọi là Trần Khôn, nguyên bản là đầu mục một tiểu môn phái ở vùng Thiên Sơn, nhưng lại thường xuyên cùng đệ tử bốn giáo có điều lui tới, cho nên đối với sự tình của bốn giáo cũng có chút quen thuộc, sau đó hắn khắp nơi tự nhận là đường chủ Tịnh Nguyệt giáo, vợ vét tài sản tiền tài.” – Hàn Phi Hồng cung kính hồi đáp.

“Hiện tại hắn không ở Thiên Sơn?”

“Vâng, hắn hiện đang ở Giang Nam Tô gia...” – Hàn Phi Hồng nói đến đây thì ngừng lại, âm thầm quan sát phản ứng của giáo chủ.

Nhưng Vân Tuyết Nguyệt lại không có bất kỳ phản ứng gì, chỉ nhàn nhạt nói một câu:

“Tiếp tục nói.”

“Theo đệ tử hồi báo, Trần Khôn đang muốn đem nhi nữ gả vào Tô gia, Tô gia tại Giang Nam là đại phú gia cho nên cũng có danh tiếng, sợ rằng Trần Khôn đem nữ nhi gả vào Tô gia là có dụng ý khác.”

“Vậy việc này giao cho người toàn quyền phụ trách, nhớ kỹ phải toàn lực bảo vệ tính mạng của tất cả mọi người trong Tô gia.”

“Vâng, thuộc hạ xin cáo lui!”

Hàn phong lãnh liệt thổi qua vạt áo Vân Tuyết Nguyệt, nhưng y không cảm thấy hàn lãnh, vẫn như cũ đứng nhìn núi non xa xa, trong miệng nhẹ giọng ngâm:

“Viễn thụ yên vân miểu mang, không sơn tuyết nguyệt thương lương...”

4. Chương 3

Chớp mắt đã tới ngày đại hỷ, nhìn hình ảnh chính mình đang mặc lễ phục tân lang trong gương, Tô Thần Mộng thâm cười khổ. Lúc này bên ngoài có người báo giờ lành đã đến, hắn liền vung ống tay áo đi ra ngoài, nếu sự tình đã đến thế này, hắn cũng không muốn suy nghĩ thêm gì.

Trong đại sảnh, khách khứa đông đúc rộn lên tiếng chúc mừng, tiếng cười vui, bên ngoài còn có tiếng pháo vang vang, càng phi thường náo nhiệt. Tân nương được một người dìu đỡ, chậm rãi tiến vào, tân nương tuy rằng có hồng đầu che phủ không thấy rõ khuôn mặt nhưng nhìn nàng thân hình thướt tha cùng một đôi ngọc thủ nhỏ dài thì nhất định là một mỹ nữ xinh đẹp tuyệt luân.

Khi Tô Thần Mộng chuyển mắt lên vị trí cao đường(vị trí của phụ mẫu khi có hôn lễ), đối diện khuôn mặt tươi cười của Trần đại quan nhân, hắn chợt cảm thấy trong lòng rất không thoải mái, khuôn mặt tươi cười kia tựa hồ như chứa đựng âm mưu gì đó, nhưng rồi lại nghĩ chắc hắn tự tưởng tượng thôi, nhất định là hắn quá đa tâm, nữ nhi của ông ta xuất giá như thế nào lại ẩn chứa âm mưu?

Người bên cạnh tân nương chợt thấp giọng thúc giục, Tô Thần Mộng nâng bàn tay tân nương lên chuẩn bị bái đường. Đột nhiên một tiếng kêu sợ hãi phát ra, trong đại sảnh không biết từ lúc nào xuất hiện mấy vị bạch y nam tử tay cầm bội kiếm, bọn họ tỏa ra đứng hai bên đại sảnh, liền sau đó một âm thanh từ bên ngoài thong thả truyền đến:

“Thật sự xin lỗi, quý rầy hôn lễ của quý phủ.”

Theo âm thanh như xa mà gần, chủ nhân của câu nói cũng đã đứng thẳng nơi đại sảnh, trên thân mặc hoa phục toát ra khí độ bất phàm.

Tô Thần Mộng trực giác cảm thấy âm thanh kia đặc biệt quen thuộc, đến lúc nhìn thấy người, liền cả kinh kêu lên:

“Hàn đại ca!”

Người vừa đến đúng là Hàn Phi Hồng, hắn nhìn Tô Thần Mộng mỉm cười gật gật đầu nói:

“Vi huynh hiện tại có chuyện quan trọng phải làm, đành phải xin lỗi hiền đệ người, chờ ta xong việc sẽ uống chén rượu mừng này của đệ.”

“Có chuyện gì a?” – Tô Thần Mộng khó hiểu hỏi.

“Các người rốt cuộc là ai? Dám cả gan xông vào Tô gia!?” – Tô phu nhân nộ khí trùng thiên(tức giận tận trời) hỏi.

“Tại hạ là Tịnh Nguyệt giáo Dạ Phi đường đường chủ Hàn Phi Hồng.”

Tịnh Nguyệt giáo!? Mọi tân khách vừa nghe đến ba chữ “Tịnh Nguyệt giáo” đều lộ ra sắc mặt sợ hãi, muốn bỏ chạy nhưng lại không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Hàn Phi Hồng mỉm cười nhìn quanh bốn phía nói:

“Ta phụng mệnh giáo chủ đến đây bắt người, cũng không có ý thương tổn người khác, các người nếu không muốn liên lụy lập tức mau chóng rời đi đi.”

Lời Hàn Phi Hồng vừa nói ra, mọi người nhất thời hướng thẳng đại môn(cửa chính) lao đi, đại sảnh mới đây còn vang tiếng chúc tụng vui cười náo nhiệt trong phút chốc trở nên quạnh quẽ đi nhiều.

“Các người muốn bắt ai?” – Tô Thần Lãm hỏi.

“Trần Khôn.”

Hàn Phi Hồng vừa nói xong liền nghe được tiếng của ghế bị xô lật, mọi người đưa mắt qua nhìn, chỉ thấy vị nhạc phụ đại nhân vốn đang ngồi trên ghế cao đường kia lúc này đang hướng ra cửa chính đảo tẩu (bỏ trốn). Hàn Phi Hồng đưa mắt nhìn thuộc hạ, nhóm bạch y nam tử lập tức hướng Trần Khôn công tới, không đến mấy hiệp, Trần Khôn đã bị bọn họ áp chế.

“Này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Hắn không phải là người của Tịnh Nguyệt giáo các người sao?” – Tô Thần Mộng khó hiểu hướng Hàn Phi Hồng hỏi.

Hàn Phi Hồng cười lạnh:

“Hắn chẳng qua chỉ là một kẻ mạo danh để lừa gạt tiền tài người khác thôi.” – Lúc nói những lời này, hắn trong lòng nhẹ nhàng thở ra, chính là Tô Thần Mộng cũng không bởi vì hắn là người của Tịnh Nguyệt giáo mà tỏ ra sợ hãi.

Lời Hàn Phi Hồng vừa nói, người chịu đả kích lớn nhất đương nhiên là Tô phu nhân, khuôn mặt lúc này kiếm bặt nỗ giương đầy khí thế giờ đã tái xanh tái xám.

“Hiền đệ.....Cẩn thận!” – Hàn Phi Hồng vừa muốn nói tiếp với Tô Thần Mộng thì đột nhiên phát hiện dị biến, đang muốn lên tiếng cảnh báo, nhưng đã không kịp nữa rồi.

Tô Thần Mộng chỉ cảm thấy cổ đột nhiên chợt lạnh, thân mình liền bị người phía sau dùng sức kéo, mà kẻ đang dùng đao đặt lên cổ hắn lại chính là tân nương vừa rồi còn sắp sửa cùng hắn bãi đường thành thân.

Tình thế đột nhiên xoay chuyển vượt ngoài dự đoán của mọi người.

“Nhị ca...” – Tô Thần Liên lo lắng kêu lên, thật hận chính nàng chỉ là một nữ tử nhu nhược không có lấy nửa điểm võ công.

“Người nếu giết hắn, Tịnh Nguyệt giáo sẽ không bỏ qua cho phụ tử hai người.” – Hàn Phi Hồng lúc này đã thu hồi bộ dáng thoải mái vui vẻ mới rồi, lộ ra vẻ mặt đề phòng nhìn đối phương.

“Hừ!” – Trần Hàn Mai hừ lạnh một tiếng nói. – “Dù có thả hắn, phụ tử chúng ta cũng sẽ mất mạng, như vậy kéo thêm nhiều người làm bạn cũng có gì là không tốt đâu?”

“Người muốn gì?” – Tô Thần Lãm hỏi vấn đề mà mọi người có lẽ đều biết, y thật ra cũng chỉ muốn kéo dài thời gian để có thể tìm ra cơ hội cứu Tô Thần Mộng.

Trái ngược với vẻ lo lắng của mọi người, Tô Thần Mộng lại tỏ ra rất điềm tĩnh, hắn cũng không biết là dũng khí như vậy từ đâu mà ra, hắn chỉ là cảm thấy bản thân tuyệt đối sẽ không chết trên tay nữ tử phía sau, nhất định sẽ có người đến cứu hắn.

“Mau thả phụ thân ta ra, bằng không ta giết.....!” – Chữ cuối cùng còn chưa nói ra miệng thì đao đã rơi người đã ngã.

Sự tình phát sinh quá nhanh, mọi người còn chưa kịp hiểu chuyện gì vừa xảy ra thì đã thấy Trần Hàn Mai trừng lớn hai mắt nằm trên mặt đất, tựa hồ ngay cả bản thân chết như thế nào ả cũng còn không hiểu được.

Hàn Phi Hồng cẩn thận quan sát thi thể Trần Hàn Mai, sau đó ở bả vai nàng ta lấy ra một mai liễu điệp (lá mai), cầm trên tay ngắm nghía. Tô Thần Mộng đứng bên cạnh cả kinh hỏi:

“Chẳng lẽ nàng ta là bị mai liễu điệp này giết chết?”

“Không sai!” – Hàn Phi Hồng nói.

Tô Thần Mộng tiếp nhận mai liễu điệp kia nhìn kỹ, chỉ thấy so với lá cây bình thường mỏng hơn rất nhiều, chung quanh lại có răng cưa cũng sắc bén hơn nhiều, hắn tấm tắc nói:

“Trên đời này lại có cao nhân như thế sao?”

“Đương nhiên là có.” – Hàn Phi Hồng cười nói.

“Người đó là ai? Hàn đại ca biết y sao?” – Cao nhân như thế Tô Thần Mộng thật rất muốn gặp thử xem.

“Hắn là...” – Hàn Phi Hồng còn chưa nói xong đã bị một âm thanh khác đánh gãy:

“Hừ, chỉ có chút bản lĩnh thế mà cũng muốn giả mạo Đường chủ bốn giáo, thật là làm nhục uy danh Đường chủ chúng ta mà.”

Chỉ thấy một thiếu niên ước chừng mười bảy, mười tám tuổi đang bước vào đại sảnh, vẻ mặt khinh thường đem lại cho người khác ác cảm, nhưng mà cặp mắt to kia lại rất có thần khiến cho người ta cứ muốn ngắm nhìn thêm vài lần, mà trong tay hắn lúc này cũng đang giữ một mai liễu diệp.

“Vị này chính là Dạ Hạo đường đường chủ Liễu Hạo Hàn.” – Hàn Phi Hồng hướng mọi người giới thiệu.

Tô Thần Mộng thấy thiếu niên trước mắt so với hắn còn thấp hơn một chút, không khỏi có chút kinh ngạc, không nghĩ tới trong Tịnh Nguyệt giáo cư nhiên lại có một Đường chủ trẻ tuổi đến vậy, thậm chí còn thân hoài tuyệt học!

Liễu Hạo Hàn quan sát vị công tử tao nhã trước mặt:

“Nguyên lại người chính là Tô Thần Mộng a? Quả nhiên là tướng mạo bất phàm, khó trách người kia luôn...” – Hắn nói đến đó đột nhiên kêu lên thảm thiết. – “A!! Hàn Phi Hồng người tên hỗn đản này làm gì đập ta a!?”

“Cảnh cáo người không cần nói lung tung!” – Hàn Phi Hồng không đem khuôn mặt tức giận của Liễu Hạo Hàn để vào mắt.

“Ta nói lung tung cái gì a?! Vốn là sự thật mà, người kia.....Ồ ô.....” – Bởi vì miệng bị Hàn Phi Hồng đột nhiên che lại, Liễu Hạo Hàn cũng chỉ có thể liên tiếp phát ra mấy âm điệu quái dị đầy bất bình.

Tô Thần Mộng ở một bên ngẩn ra nhìn hai người đang đùa giỡn trước mắt, nghĩ thầm Liễu Hạo Hàn nói người kia là ai? Là Vân công tử sao?

Đợi cho Liễu Hạo Hàn không giãy giụa nữa, Hàn Phi Hồng mới buông hắn ra hướng mọi người nói:

“Nếu người đã bắt được, chúng tôi phải trở về phục mệnh, cáo từ!”

“Đợi đã!” – Tô Thần Mộng gọi lại. – “Vừa nãy Liễu đường chủ nói người kia?”

“Ân?” – Hàn Phi Hồng và Liễu Hạo Hàn đều không nói tiếp, chỉ lẳng lẳng nhìn hắn.

“Y là không phải.....phải.....Vân.....Vân.....” – Tô Thần Mộng còn chưa nói xong đã đột nhiên bất tỉnh, may mà Hàn Phi Hồng nhanh tay lẹ mắt đỡ được hắn.

“Nhị ca!! Nhị ca sao lại đột nhiên bất tỉnh?” – Tô Thần Liên sắc mặt lo lắng hỏi.

Hàn Phi Hồng thăm dò trán Tô Thần Mộng, sau đó lắc đầu, tỏ ý nói nhiệt độ cơ thể Tô Thần Mộng là bình thường. Tô Thần Lãm hơi nâng đầu Tô Thần Mộng lên, lộ ra một vết cắt trắng bệch nơi gáy. Chỉ thấy nơi bị đao kề lên lúc trước kia không biết khi nào đã rách ra, miệng vết thương đang từ từ tràn máu ra ngoài, vả lại máu kia đều không phải màu đỏ tươi mà là biến đen. Những người ở đây trừ bỏ Tô phu nhân và Tô Thần Liên ra thì đều là kẻ am hiểu võ công, bọn họ vừa nhìn liền biết đây là dấu hiệu bị trúng độc, hơn nữa còn là loại độc cực kỳ lợi hại!

“Trúng độc bao lâu rồi?” – Hàn Phi Hồng nhíu mày hỏi. Chết tiệt, người nọ đã nói qua phải toàn lực bảo hộ tính mạng Tô gia, kỳ thật không cần nói rõ ràng cũng biết trọng yếu chính là phải bảo hộ người đang nằm trong lòng hắn này, rốt cuộc lại vẫn để cho người này trúng độc!

“Xem ra chính là từ lúc lưỡi đao đặt lên cổ Thần Mộng, trên đao kia vốn có độc.” – Tô Thần Lãm bình tĩnh phân tích.

“Trước hết cho hắn nuốt cái này.” – Liễu Hạo Hàn giữa lúc hai người nói chuyện đem một viên thuốc màu đỏ nhét vào miệng Tô Thần Mộng. – “Đây là độc môn giải dược của bốn giáo, tuy rằng không thể giải được độc trên người Tô công tử nhưng cũng có thể giữ lại tính mạng của hắn trong một năm.”

“Vậy hiện tại làm sao bây giờ? Độc của nhị ca phải như thế nào mới giải được a?” – Tô Thần Liên vội hỏi.

“Chuyện này là do Tịnh Nguyệt giáo các người tạo ra, đương nhiên là Tịnh Nguyệt giáo các người phải gánh trách nhiệm.” – Tô Thần Lãm nói, trong thanh âm của hắn hoàn toàn không có ngữ khí vì đệ đệ bị thương mà muốn tự mình chữa trị.

Hàn Phi Hồng gật gật đầu nói:

“Lời của Tô đại ca hữu lý(có lý), bổn giáo chắc chắn sẽ toàn lực cứu chữa cho Tô công tử.” – Sau đó xoay người nói với Liễu Hạo Hàn. – “Chúng ta lập tức lên đường hồi giáo!”

Liễu Hạo Hàn liền dẫn theo bạch y đệ tử cùng Trần Khôn đã bị bọn họ áp chế xoay người rời đi.

“Hàn đường chủ, đệ đệ của ta nhờ các người, cũng nhờ đường chủ thay ta chuyển lời đến người kia, phải đối xử tử tế với xá đệ!” – Ngay lúc Hàn Phi Hồng ôm lấy Tô Thần Mộng đang hôn mê mà rời đi, Tô Thần Lãm đột nhiên hướng hắn nói, ngữ khí ý vị thâm trường(hàm xúc ý tứ), tựa hồ như bên trong có ẩn ý, mà Hàn Phi Hồng cũng không nói thêm gì, chỉ gật gật đầu giống như đã biết, xoay người trở khinh công rời Tô gia đại viên(khu vườn lớn).

Bên ngoài đã có một chiếc xe ngựa đợi sẵn, chờ Hàn Phi Hồng vừa lên xe liền gíu roi, nhanh chóng rời đi.

“Đại ca, bọn họ chính là tà giáo a, giao nhệ ca cho bọn họ không việc gì chứ?” – Tô Thần Liên lo lắng nhìn xe ngựa đã đi xa hỏi.

“Tà giáo? A.....” – Tô Thần Lãm cười lạnh một tiếng nói. – “Tịnh Nguyệt giáo chẳng qua là hành sự(làm việc) có điểm cổ quái khác thường, lại đối với những môn phái khác không xem ra gì, nhưng bọn họ cũng không làm ra việc gì thương thiên hại lý, mấy kẻ tự xưng hiệp sĩ chính nghĩa chỉ biết thừa dịp đem bọn họ đánh đồng với hạng người tà ác mới thật sự là đáng buồn cười!”

“Nhưng mà bọn họ từng giết người a.” – Nàng nhớ tới cảnh tượng kinh khủng khi Trần Hàn Mai ngã xuống đất vừa nãy, đầu không tự chủ được run rẩy mà rụt lại một chút.

“Ai mà không từng giết người, người trong giang hồ ai mà trên tay không dính máu, Tịnh Nguyệt giáo cũng chỉ là giết kẻ đáng phải chết thôi.....” – Tô Thần Lãm nói xong liền phát tay áo đi vào trong nhà, để lại tiếng muội trên mặt đầy mơ hồ.

5. Chương 4

Tịnh Nguyệt giáo.

Bên trong Thương Nguyệt Cư, Hàn Phi Hồng quỳ một gối hướng thiếu niên tuấn mỹ tuyệt trần đối diện nói:

“Thuộc hạ khiến Tô công tử trúng độc, quả thật hành sự bất lực, mong giáo chủ trách phạt.”

Vân Tuyết Nguyệt lắc đầu nói:

“Sự tình lúc đó ta đã nghe Hạo Hàn nói qua, lúc ấy là chuyện ngoài ý muốn ai cũng không dự đoán được, việc này không trách người, người cũng không cần tự trách, đứng lên đi!” – Y một mặt nói một mặt ra hiệu cho Hàn Phi Hồng đứng dậy.

Hàn Phi Hồng nghe giáo chủ nói vậy, trong lòng kích động nói:

“Đa tạ giáo chủ, chính là.....độc kia của Tô công tử có thể hay không giải được?”

Vân Tuyết Nguyệt nghĩ nghĩ nói:

“Độc trạng kia thật sự kỳ quái, độc tính lại mạnh, nếu không phải Hạo Hàn trước đó cho hắn dùng giải dược đặc chế của bổn giáo, chỉ sợ Tô công tử đã sớm độc phát thân vong.” – Nói đến đây trong lòng y chợt đau thắt, nhưng trên mặt vẫn như cũ bảo trì điềm tĩnh. – “Bổn giáo tuy có dược liệu trân quý nhưng lại không biết cách hạ dược, xem ra chỉ có thể đi cầu Dược vương.”

“Nhưng Dược vương hành tung vô định, hơn nữa tính cách lại quái dị, cho dù tìm được ông ta, cũng không chắc chắn ông ta nguyện ý trị liệu cho Tô công tử.”

“Vậy phát ra Tịnh Nguyệt lệnh, yêu cầu các đại môn phái trên giang hồ hỗ trợ tìm kiếm, cho dù tìm khắp thiên nhai hải giác(chân trời góc biển), bốn giáo chủ cũng phải đem hắc tìm ra.” – Một tia ác liệt đầy sắc bén đột ngột nổi lên theo câu nói của Vân Tuyết Nguyệt bao trùm khắp xung quanh, y hạ lệnh xong cũng không nán lại lâu lập tức rời đi

Hàn Phi Hồng hiếm khi cảm nhận được khí tức(hơi thở) như vậy trên người giáo chủ, bất giác hơi ngần ra. Giáo chủ bình thường luôn phong đạm vân thanh, mọi chuyện luôn xử biến bất kinh(gặp biến hóa cũng không sợ hãi), vậy mà lại quan tâm một thiếu niên chỉ có duyên gặp mặt vài lần như thế, có thể thấy được Tô công tử ở trong lòng giáo chủ thật không tầm thường a!

~*

~Ngoài phòng gió lạnh xuy động(thổi), trong phòng ánh nến vi duệ(mờ tỏ?), một thiếu niên thanh tú nằm trên giường, ánh nến vàng vọt phảng phất trên mặt hắc càng khiến sắc mặt hắc thêm phần tái nhợt.

Vân Tuyết Nguyệt nhẹ nhàng cởi bỏ mảnh vải trên cổ thiếu niên, miệng vết thương nhìn thấy ghê người khiến y khẽ cau mày, tim cũng không thể tự chủ mà thất lại. Y cầm mảnh vải mới quán quanh miệng vết thương một lần nữa, động tác vừa nhẹ nhàng lại linh hoạt.

Đến gần nửa đêm, Tô Thần Mộng phát ra một tiếng rên rỉ kinh động Vân Tuyết Nguyệt vốn đang ngồi bên giường đọc sách. Y lập tức buông sách, chuyển thân về phía trước, nhìn thấy Tô Thần Mộng từ từ tỉnh lại thì trong lòng thoáng vui mừng.

Tô Thần Mộng vừa mới tỉnh lại chưa hoàn toàn tỉnh táo, vẫn còn không rõ ràng lắm chính mình đã xảy ra chuyện gì? Sau đó lại nghe có người đang gọi bên tai:

“Tô công tử? Tô công tử?.....”

Âm thanh này vừa ôn nhu lại quen thuộc, Tô Thần Mộng đem ánh mắt còn mơ hồ tập trung nhìn, rốt cuộc thấy rõ người trước mặt, trong lòng nhất thời vui sướng kêu lên:

“Vân công tử?” – Sau đó lại tựa như đột nhiên nghĩ đến cái gì liền đổi giọng gọi. – “Giáo...Giáo chủ!”

Vân Tuyết Nguyệt nghe đối phương xưng hô, trên mặt lộ ra một tia chua xót:

“Người vẫn là gọi ta Vân công tử đi, không thì trực tiếp gọi ta Tuyết Nguyệt cũng được!”

“Như vậy sao được? Huynh chính là người đứng đầu một giáo, ta sao có thể thất lý lẽ nghi?” (đại khái là thất lễ thì phải @_@)

Vân Tuyết Nguyệt ngẩn ra cười nói:

“Tô công tử quả nhiên là một công tử tao nhã tri thư đạt lễ a!”

“Giáo chủ chế nhạo rồi.”

Hai người nhất thời rơi vào trầm mặc, Tô Thần Mộng nhìn quanh bốn phía mới giật mình phát giác hắc đã quay về Tịnh Nguyệt cung.

“Ta như thế nào lại đột nhiên đến nơi đây?”

Vân Tuyết Nguyệt thấp giọng nói:

“Người đã hôn mê năm ngày.”

Cái gì!? Tô Thần Mộng cả kinh:

“Này.....rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì a?”

Vân Tuyết Nguyệt liền đem sự tình nói qua một lần. Tô Thần Mộng sau khi nghe xong liền hiểu ra:

“Nguyên lai là ta bị trúng độc.”

Vân Tuyết Nguyệt lộ ra vẻ mặt áy náy nói:

“Thật xin lỗi, nếu không phải đệ tử bốn giáo đột nhiên xâm nhập, sẽ không quấy rầy đến hôn lễ của người, người sẽ có thể thú được một thiếu nữ xinh đẹp, lại càng không vì vậy mà trúng độc.”

Tô Thần Mộng nghe xong, trong lòng một trận tức giận, cũng không thềm để ý lễ tiết chất vấn Vân Tuyết Nguyệt:

“Huynh liền như vậy hy vọng ta thú một mỹ nhân độc địa như rắn rết thế sao?”

“Ta.....” – Vân Tuyết Nguyệt tránh tầm mắt Tô Thần Mộng. – “Chỉ cần Tô công tử thích là được.”

“Huynh.....!” – Tô Thần Mộng cũng không biết chính mình vì cái gì giận dữ đến như vậy, hai tay nắm chặt chần bông, hấn đột nhiên phát ra tiếng cười khê. – “Ha ha, đúng vậy, ta chỉ là nhất giới bố y (người bình dân) như thế nào có thể quản được suy nghĩ của giáo chủ huynh đâu?”

Hấn một phen vạch chần ra, xoay người bước xuống giường, nhưng vì hấn hôn mê năm ngày liền thể lực vẫn chưa hồi phục, chân vừa chạm đất thân hình đã yếu ớt ngã xuống. Vân Tuyết Nguyệt thấy thế lập tức đỡ lấy hấn hỏi:

“Người làm cái gì vậy? Vừa mới tỉnh lại, trong cơ thể còn có độc, như thế nào có thể xuống giường đi lại?”

“Ta trúng độc là chuyện của ta, không cần giáo chủ bận tâm, ta bây giờ liền rời khỏi Tịnh Nguyệt giáo, sống hay chết đều cùng giáo chủ không quan hệ!”

Tô Thần Mộng muốn vùng khỏi hai tay Vân Tuyết Nguyệt đang đỡ lấy hấn, nhưng đối phương dù sao cũng là người luyện võ, hấn giãy giụa vài lần đều không thể thoát đành đem đầu nhìn sang hướng khác, trong lòng một trận chua xót.

Vân Tuyết Nguyệt khê thở dài nói:

“Người không cần làm như vậy, ta thấy thật đau lòng. Người trúng độc toàn bộ đều từ bốn giáo mà ra, như thế nào có thể nói sống chết cùng ta không quan hệ?” – Tô Thần Mộng không đáp lời, Vân Tuyết Nguyệt lại tiếp tục nói. – “Cho dù người hôm nay trúng độc thật sự không quan hệ đến bốn giáo, người như vậy ta làm sao có thể thờ ơ chẳng quan tâm?”

Vân Tuyết Nguyệt một phen nói ra những lời tình chân ý thiết khiến Tô Thần Mộng rất cuộc kiềm chế không được quay người lại nhào vào lòng y, khóc hỏi:

“Huynh nếu quan tâm đến ta như thế, lần trước ta phải rời đi, đem đó huynh vì sao ngay cả một câu giữ lại cũng không có?”

Kinh ngạc nhìn người trong lòng khóc đến thương tâm gần chết, Vân Tuyết Nguyệt ôm hấn nói:

“Nơi đây dù sao cũng bị người trong giang hồ xem là nơi tà giáo, nếu khi đó tiếp tục đem người giữ lại, sợ người về sau biết chân tướng rồi sẽ không dám cùng ta thân cận nữa.”

“Người cứu ta là huynh, huynh nghĩ ta ngay cả điểm đó đúng hay sai đều không phân rõ sao?” – Tô Thần Mộng ngẩng đầu lên.

Vân Tuyết Nguyệt mỉm cười hôn lên môi Tô Thần Mộng:

“Người ở trong này hai ngày, chờ thể lực hồi phục, chúng ta liền lên đường.”

Tô Thần Mộng hỏi:

“Huynh cùng đi với ta sao?”

Vân Tuyết Nguyệt gật gật đầu, giúp Tô Thần Mộng nằm xuống, lại giúp hấn đắp chăn xong mới đứng dậy nói:

“Qua mấy canh giờ nữa trời sẽ sáng, người ngủ tiếp thêm một lúc đi.”

Tô Thần Mộng thấy Vân Tuyết Nguyệt muốn đi, lòng lại không muốn rời, nhưng vì trong lòng có chút thẹn nên cũng không thể nói y lưu lại, đành phải ôm chặt chần bông, nhắm mắt cố dỗ chính mình ngủ tiếp. Vân Tuyết Nguyệt đưa ánh mắt thâm sâu nhìn Tô Thần Mộng giống như đã ngủ say thì mới rời đi. Tô Thần

Mộng nghe được tiếng đóng cửa liền mở mắt ra, hần vốn cũng ngủ không được nên cứ thế thức đến tận lúc hừng đông.

~*

~Tô Thần Mộng ở Tịnh Nguyệt cung nghỉ ngơi vài ngày, đợi Vân Tuyết Nguyệt đem sự vụ(công việc) trong giáo nhất nhất xử lý(giải quyết từng việc) tốt mới khởi hành. Trước khi đi, hai đại hộ pháp trong giáo cùng ba vị trưởng lão, còn có vài vị đường chủ đều đến tiễn, hần ở trong Tịnh Nguyệt cung mấy ngày đã cùng họ quen biết, quan hệ cũng khá hữu hảo(tốt).

Xe ngựa theo đường nhỏ buông cương chạy, bên trong xe hai vị công tử trẻ tuổi tuấn mỹ ngồi đối diện nhau.

Vân Tuyết Nguyệt nói:

“Để mau chóng giải trừ chất độc trong cơ thể người, chúng ta chỉ có thể tăng tốc rút ngắn lộ trình, người nếu muốn thưởng thức phong cảnh, đợi đến lúc trở về ta sẽ cùng người du ngoạn.”

Tô Thần Mộng lắc đầu tỏ ý không lưu tâm, nhẹ giọng nói:

“Huynh địa vị cao quý là người đứng đầu một giáo lại chịu theo giúp ta tìm thuốc giải, ta đã rất cảm động, chỉ là chuyên đi này cát hung(hên xui) chưa biết, thật làm ta khó có thể an tâm.”

Vân Tuyết Nguyệt nghe xong không khỏi đau lòng, y chuyển người ngồi xuống bên cạnh Tô Thần Mộng đem hần kéo vào trong lòng ngực nói:

“Thần Mộng không cần lo lắng, chỉ cần có ta, người sẽ không có việc gì, trời có sập xuống cũng sẽ có ta chống cho người.”

Tô Thần Mộng nghe được những lời này trong lòng tràn lên ấm áp, hần vươn tay ôm lại Vân Tuyết Nguyệt, để cho chính mình lui vào trong cái ôm đầy ấm áp kia.

Buổi tối hôm đó hai người tìm một khách *** tương đối xa hoa trọ lại. Ngủ thẳng cho đến nửa đêm, Tô Thần Mộng chợt thấy toàn thân rét lạnh vô cùng, nằm trên giường lăn qua lộn lại không cách nào ngủ tiếp được, hần muốn gọi Vân Tuyết Nguyệt nhưng thấy y đã ngủ say lại không dám quấy rầy, đành phải tự mình nhẫn nại hy vọng bản thân có thể nhanh ấm áp hơn.

Chợt hần nghe tiếng Vân Tuyết Nguyệt hỏi:

“Người khó chịu ở đâu sao?”

“Ta.....” – Tô Thần Mộng muốn đáp lời nhưng cơ thể khó chịu lại khiến hần vô lực mở miệng.

Bỗng nhiên trên mặt hần cảm thấy một chút ấm áp, Vân Tuyết Nguyệt không biết từ lúc nào đã ngồi xuống bên người hần, một bàn tay vươn ra áp trên mặt hần.

“Đây là vì độc tố trong cơ thể người phát tác, độc này hiểm ác vô cùng, trúng độc rồi mấy ngày sau vẫn luôn ẩn tàng trong cơ thể không xuất hiện gì khác thường, qua khoảng thời gian này sẽ từ từ khuếch tán dần trong cơ thể, lúc phát tác sẽ cảm giác toàn thân giống như bị đặt trong hàn đàm(đầm lạnh), khắp người rét lạnh khó mà chịu nổi.”

Tô Thần Mộng toàn thân lạnh đến phát run, theo bản năng vươn hai tay ôm lấy người trước mặt mong tìm kiếm thêm càng nhiều ấm áp càng tốt, miệng đứt quãng nói:

“Tuyết.....Nguyệt.....Ta.....Ta rất lạnh.....”

“Đừng sợ, ta ở đây.” – Vân Tuyết Nguyệt một mặt an ủi, một mặt cởi bỏ toàn bộ y phục(quần áo) trên người mình cùng Tô Thần Mộng ra, sau đó kéo chăn bông đắp lên, đem Tô Thần Mộng ôm vào trong lòng ngực lấy nhiệt độ cơ thể mình ủ ấm cho hần.

Tô Thần Mộng không biết bản thân thiếp đi vào lúc nào, chỉ biết là đợi hần tỉnh dậy lần thứ hai thì ngoài cửa sổ đã chan hòa ánh sáng. Khuôn mặt tuyệt mỹ gần trong gang tấc ngay trước mắt khiến hần ngẩn ngơ cả người, Vân Tuyết Nguyệt bình thường ở trước mặt hần luôn áo mũ chỉnh tề, không có lấy nửa điểm xộc xệch lộ ra cơ thể, mà lúc này lại đang y phục mỏng manh, da thịt có thể sánh với tuyết kia trắng mịn tuyệt luân khiến Tô Thần Mộng khó có thể dời đi tầm mắt. Nghĩ đến da thịt này ngày hôm qua cùng với cơ thể

mình trần trụi cùng nhau gần gũi cả một đêm, trên mặt không tự chủ được liền đỏ ửng cả lên, vội vàng dời tầm mắt đi, trong thâm tâm tự trách chính mình đọc nhiều sách thánh hiền như vậy thế nào lại nổi lên thứ suy nghĩ hạ lưu như thế.

Tiếng y phục nhẹ khua khi Tô Thần Mộng ngồi dậy làm Vân Tuyết Nguyệt bưng tỉnh, y hỏi:

“Trên người còn có chỗ nào không khỏe a?”

Tô Thần Mộng trên mặt còn chưa hết đỏ, nhẹ nhàng lắc đầu nói:

“Đã không còn đáng ngại, tối hôm qua.....Đa tạ.”

Khuôn mặt của Vân Tuyết Nguyệt cũng thoáng hồng nói:

“Không cần đa tạ, độc của người sau này sẽ còn phát tác, đến lúc đó cứ nói với ta, ta sẽ giúp người.”

Tô Thần Mộng không trả lời bước xuống giường rồi đi ra ngoài, Vân Tuyết Nguyệt thở nhẹ một cái cũng đứng dậy theo.

Từ đó về sau, độc trong người Tô Thần Mộng thỉnh thoảng lại phát tác một lần, mỗi lần phát tác đều khiến hần cả người khổ sở không nói thành lời. Nhưng mỗi lần như vậy Vân Tuyết Nguyệt đều ở bên người hần, giống như lần đầu tiên vậy dùng nhiệt độ cơ thể vì hần sưởi ấm, nên trong lòng hần cũng không sợ hãi lắm, chỉ là mỗi lần tỉnh dậy thấy hai người đều lả thê ôm nhau cùng một chỗ không khỏi cảm thấy xấu hổ không thôi. May mắn ngày thường Vân Tuyết Nguyệt cũng không lấy việc này ra làm đề tài mà nói hần mới thoáng yên tâm một chút, hai người vì thế ở chung cũng không khó xử lắm.

6. Chương 5

Đến một ngày, Tô Thần Mộng bước xuống xe ngựa liền thấy trước mắt sừng sững một ngọn núi lớn, hần hỏi:

“Nơi này chính là nơi cư ngụ của Dược vương sao?”

Vân Tuyết Nguyệt nói:

“Qua ngọn núi này sẽ tới.”

Nhưng mà.....

Tô Thần Mộng nhìn trái nhìn phải, chỉ thấy bốn phía đều là vách núi dựng đứng, dễ nhận thấy là không hề có đường nào để đi tiếp, lẽ nào phải từ đây trèo qua ngọn núi cao vạn trượng này sao?

Vân Tuyết Nguyệt xoay người hướng mã xa phu (người đánh xe) nói mấy câu, mã xa phu kia cung kính hướng hần cúi đầu, sau đó lập tức nhảy lên xe ngựa ra roi nhanh chóng ly khai.

“Núi cao như vậy chúng ta làm sao đi qua được?” – Tô Thần Mộng hỏi.

Vân Tuyết Nguyệt cười nhẹ, một tay ôm ngang Tô Thần Mộng, nói:

“Ta ôm người đi qua.”

Tô Thần Mộng lắc đầu nói:

“Không cần, huynh thả ta xuống đi, núi cao như vậy chúng ta đều không trèo qua được đâu, hay là thôi đi.”

Vân Tuyết Nguyệt lại lộ ra một nụ cười ung dung nói:

“Yên tâm, chỉ là một ngọn núi thế này không làm khó được ta.”

Tô Thần Mộng tuy vẫn biết người đang ôm lấy hần này là có bao nhiêu lợi hại, võ công có bao nhiêu cao cường, nhưng đến khi hần chính thức hiểu được thì vẫn là không tránh khỏi kinh sợ không thôi! Hần chỉ cảm thấy tiếng gió bên tai rít gào, thân thể giống như lơ lửng giữa không trung lại không ngừng hướng lên phía trên lướt đi, đợi cho hần hoàn hồn lại thì cả hai đã đặt chân đến đỉnh núi.

Vân Tuyết Nguyệt đem hần ôm chặt hơn nữa nói:

“Đỉnh núi rét lạnh, thân thể của người lại yếu đuối, nếu thấy không chịu nổi phải lập tức nói ta biết.”

Tô Thần Mộng nhìn khắp bốn phía thấy phía trước chỉ có một vách núi đá dựng đứng liền khó hiểu hỏi:

“Nơi cư ngụ của vị Dược vương kia thật sự ở chỗ này sao?”

Vân Tuyết Nguyệt nói:

“Ngay tại sơn cốc bên dưới vách núi này.”

Tô Thần Mộng hơi hơi rướn đầu về phía trước quan sát, chỉ thấy vách núi kia vốn là sâu không thấy đáy, có một luồng hàn khí từ nơi đó thổi tới, hắn lập tức lại lùi về trong vòng ôm ấm áp của Vân Tuyết Nguyệt, hỏi:

“Chúng ta thật sự phải đi xuống đó sao?”

“Để có thể giải được độc trong cơ thể của người đương nhiên phải xuống đó, người ôm chặt ta.” – Vân Tuyết Nguyệt hơi đề khí hướng bên dưới nhảy xuống.

Tô Thần Mộng sợ tới mức nhắm chặt cả hai mắt lại, ngay cả động khê cũng không dám động.

Một lát sau bên tai hắn truyền đến thanh âm ôn nhu của Vân Tuyết Nguyệt:

“Tới rồi, người có thể mở mắt được rồi.”

Tô Thần Mộng từ từ mở mắt ra, đập vào mắt hắn là một rừng mai với mùi hương thơm ngát theo gió nhẹ xông vào mũi. Vân Tuyết Nguyệt thả hắn xuống, cùng hắn đi vào khu rừng mai kia.

Có một đóa hoa mai nhỏ nhắn theo gió thổi rơi xuống, Tô Thần Mộng đưa tay đón lấy, nhìn những cánh hoa trắng tinh nằm trong lòng bàn tay, miệng khẽ ngâm:

“Mai hoa phồn chi thiên vạn phiến, do tự đa tình, học tuyết tùy phong chuyển.”

(Cành mai nảy nở ngàn vạn đóa, đa tình học tuyết theo gió bay.)

“Tạc dạ sanh ca dung dịch tán, tửu tỉnh thiên đắc sầu vô hạn. Lâu thượng xuân sơn hàn tứ diện, quá tẫn chinh hồng, mộ cảnh yên thâm thiển.” – Vân Tuyết Nguyệt liền ngâm tiếp theo sau.

(Sanh ca đêm trước lụi tàn

Rượu kia đã tỉnh sầu càng thâm hơn

Trên lầu một mảnh xuân sơn

Bốn phương lạnh gió từng cơn thổi về

Chinh hồng đã tưởng gần kề

Hoàng hôn sương khói một bề cận sầu.)

Hai người bất giác nhìn nhau, Vân Tuyết Nguyệt chỉ cảm thấy người trước mắt toàn thân toát ra một cỗ linh khí, ôn văn nho nhã, thanh tú không gì sánh được, khiến người nhìn thấy phải sinh ra một cảm giác thương yêu nuối tiếc. Trong khi đó ánh mắt Tô Thần Mộng lúc này nhìn vô số hoa mai đang rơi rụng xuống người Vân Tuyết Nguyệt thật sự là xuất trần như tiên, giống như mộng lại giống như thực, khiến người không cách nào có thể chạm đến!

Trong lúc cả hai còn đang nhìn nhau, không trung chợt truyền đến một thanh âm:

“Nhất hướng bằng lan nhân bất kiến, giao tiêu yểm lệ tứ lượng biến.” – Hai câu này chính là ngâm tiếp theo những câu thơ hai người vừa ngâm.

(Tựa song ngóng người người không thấy, trao khăn giấu lệ lệ tương tư.)

Không bao lâu sau một thiếu nữ xinh đẹp đáng yêu xuất hiện trước mắt hai người bọn họ, nàng ta một đường đi tới vẫn không ngừng vang lên tiếng cười thanh thúy để nghe như chuông bạc lách cách reo, nàng quan sát hai người trước mặt từ trên xuống dưới nói:

“Hai vị công tử tuần tú như nhị vị đến nơi thâm cốc mà ngay cả chim thú cũng không xuất hiện này để làm gì?”

“Đương nhiên là vì tìm kiếm cao nhân mà đến.” – Vân Tuyết Nguyệt nói.

“Cao nhân? Ha hả a.....” – Cô nương kia giống như vừa nghe xong chuyện cười liền cười phá lên, nàng vừa cười vừa hỏi:

“Người xem ta là cao nhân sao?”

“Cô nương nếu không phải cao nhân thì như thế nào có tài năng lưu lại nơi thâm sơn cùng cốc chim thú tuyệt tích này mà sống?”

Cô nương kia nghe xong lời Vân Tuyết Nguyệt nói liền lộ ra một vẻ mặt đắc ý nói:

“Vị công tử này chẳng những nhất biểu nhân tài còn rất khéo nói a.”

“Cô nương chớ cười, hãy nhanh mang chúng ta đến gặp lệnh sư đi.” – Vân Tuyết Nguyệt cười nói, không biết vì sao mắt thấy Tô Thần Mộng đang cười tươi thì trong lòng lại phi thường không vui.

“Cái gì lệnh sư a? Nơi này ngoài ba người chúng ta ra còn có người nào tên là lệnh sư sao?” – Cô nương kia tinh ranh quỷ quyệt ra vẻ khó hiểu nháy mắt hỏi.

“Song Nhi a, người lại ở trong này quậy phá cái gì a?” – Lúc này một âm thanh già nua từ phía sau ba người truyền đến, cô nương kia vừa nghe xong liền le lưỡi thấp giọng nói. – “Hồng bét!”

Trong chốc lát thanh âm già nua kia lại vang lên:

“Khách quý giá lắm, người còn không mau thỉnh người ta tiến vào!”

Vị cô nương tên gọi Song Nhi kia vừa nghe liền lập tức thu hồi thái độ vui đùa, nghiêm mặt nói:

“Sư phụ cho mời, hai vị mời theo ta đến đây.”

Nói xong, nàng liền nhẹ nhàng chuyển gót sen hướng chỗ sâu nhất trong rừng mai mà đi, Vân Tuyết Nguyệt và Tô Thần Mộng liền đi theo phía sau nàng ta.

Ba người đi ước chừng khoảng nửa canh giờ thì thấy một căn nhà tranh xuất hiện ở trước mặt, Tô Thần Mộng lúc này mới giật mình kinh sợ, nguyên lai thanh âm mới này là từ nơi này phát ra, cách xa như vậy, có thể thấy được chủ nhân âm thanh kia võ công cũng thật là vô cùng cao cường.

Hai người theo Song Nhi vào căn nhà tranh, bên trong không khác gì một động tiên, một phòng lại liền một phòng, trong sân hoa cỏ bốn mùa đều có đủ, hoàn toàn không giống với bên ngoài giản dị mộc mạc, Tô Thần Mộng kinh ngạc nhìn quanh bốn phía, lúc này ba người đã đi vào giữa một gian phòng, một vị lão nhân đã chờ sẵn ở nơi đó, chỉ thấy lão nhân khuôn mặt hiền từ, ánh mắt hơi cười, tuy thân hình gầy ốm nhưng thân thể vẫn thập phần cường tráng.

Song Nhi đi đến trước mặt lão nhân, vòng tay nói:

“Sư phụ.”

Lão nhân gật gật đầu, đợi Song Nhi lui ra sau liền đi tới trước mặt hai người Tô Thần Mộng ôm quyền nói:

“Nguyên lai là Vân giáo chủ của Tịnh Nguyệt giáo đại giá quang lâm, thật thất lễ đã không nghênh đón từ xa.”

Tô Thần Mộng vừa nghe giọng liền nhận ra đây là người mới rồi đã cách không truyền âm, bây giờ lại thấy ông ta chỉ liếc mắt đã nhận ra thân phận của Vân Tuyết Nguyệt thì vạn phần kinh ngạc buột miệng hỏi:

“Lão bá như thế nào lại biết y là Tịnh Nguyệt giáo Vân giáo chủ?”

“Ha ha ha.....” – Lão nhân cười to nói. – ” Trên đời này trừ bỏ giáo chủ Tịnh Nguyệt giáo thần công cái thế ra, lại có mấy ai có thể đi xuống được nơi tuyệt cốc này?”

Thì ra là như vậy, Tô Thần Mộng nhìn Vân Tuyết Nguyệt đứng cạnh bên, chỉ thấy y vẫn như cũ lộ ra biểu tình trấn định an nhiên.

Vân Tuyết Nguyệt nói:

“Được vương tiền bối quá khen, văn bối mạo muội quấy rầy, còn thỉnh tiền bối thứ lỗi mới đúng.”

Được vương khẽ cười một tiếng:

“Không việc gì.” – Sau đó nhìn ngược về phía Tô Thần Mộng nói. – “Là vì vị công tử đang trúng độc này?”

“Phải.”

Vân Tuyết Nguyệt liền đem bệnh trạng sau khi trúng độc nhất nhất nói rõ với Được vương, cuối cùng mới vòng tay nói:

“Còn lại thỉnh Được vương ra tay giúp đỡ, giải độc cho hần.”

Được vương nghe xong thì quan sát thiếu niên đứng bên cạnh Vân Tuyết Nguyệt nghĩ thầm: có thể làm cho giáo chủ Tịnh Nguyệt giáo luôn luôn tự cao tự đại phải đích thân ra mặt đến tận đây cầu giải được, thiếu niên này nhất định có điểm không giống người thường!

Tô Thần Mộng thấy Được vương im lặng không nói liền nghĩ đối phương chắc là không thể giải được độc này nên hướng Vân Tuyết Nguyệt nói khẽ:

“Xem ra độc này của ta đến cả Được vương cũng giải không được rồi, chúng ta nên đi thôi.”

Vân Tuyết Nguyệt vỗ nhẹ vai hần trấn an:

“Thần Mộng không cần phải gấp gáp, đợi xem tiền bối nói như thế nào đã.”

Được vương khẽ thở dài xoay người về giữa phòng ngồi xuống, sau đó ra hiệu cho hai người Vân Tuyết Nguyệt ngồi xuống theo mới chậm rãi nói:

“Trần Hàn Mai mà Vân giáo chủ nói đến nguyên là đại đồ đệ của ta, chỉ vì ả thủ đoạn độc ác, lòng không có nửa điểm nhân từ mới bị ta đuổi khỏi sư môn. Loại độc mà Tô công tử trúng chính là loại độc được trí mạng mà mấy năm trước ta điều chế ra, tên gọi Sương băng.”

Tô Thần Mộng nghe xong lại hồi tưởng những thống khổ mà hần phải chịu đựng khi chất độc phát tác, thật sự là độc tính như tên gọi a!

“Nếu đây là độc tiền bối điều chế ra, vậy nhất định là có giải được a?” – Vân Tuyết Nguyệt hỏi.

“Giải được tất nhiên có, bất quá.....cũng không phải dễ dàng có thể giải.” – Được vương nghiêm mặt nói.

“Ý của tiền bối là...?”

“Ha ha ha.....Vân giáo chủ thông minh như vậy chẳng lẽ lại không hiểu được ý của lão phu sao?”

Tô Thần Mộng ngạc nhiên nhìn Được vương, cảm thấy người trước mặt cứ như biến thành một người hoàn toàn khác không một chút nào giống cái người bộ dáng đây vẻ tươi cười vừa rồi.

“Tại hạ trừ bỏ việc giao mạng ra cho người, còn lại bất cứ việc gì người cứ nói.” – Thanh âm của Vân Tuyết Nguyệt nghe không ra được tâm trạng hiện tại của y.

“Vậy nếu lão phu nhất định muốn thì sao? Không lẽ Vân giáo chủ vì tiếc mạng mình ngay cả chết sống của vị công tử kia cũng làm ngơ?”

Tô Thần Mộng nghe xong không đợi Vân Tuyết Nguyệt phản ứng đã giận dữ đứng phắt dậy nói:

“Thật không ngờ Được vương tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ cũng chỉ là một người ti tiện như vậy, nếu phải hy sinh tính mạng của Vân công tử mới có thể cứu được mạng ta thì ta thà rằng không giải độc này!”

“Không lẽ Tô công tử không sợ chết sao?” – Được vương hỏi.

Tô Thần Mộng cười lạnh một tiếng nói:

“Chết thì có gì phải sợ? Ta chỉ là một cái mạng hèn, chết thì chết, không cần hy sinh oan uổng mạng người vô tội khác.” – Nói xong lập tức kéo tay Vân Tuyết Nguyệt bước ra ngoài.

Nghe Tô Thần Mộng nói, sắc mặt Vân Tuyết Nguyệt thoáng động, y đảo tay giữ chặt tay hần, cười nói:

“Người còn nhớ lúc trước ta đã từng nói với người, chỉ cần có ta ở bên người, người sẽ không việc gì, trời có sập xuống ta cũng sẽ thay người chống đỡ.”

“Nhưng.....”

Vân Tuyết Nguyệt vỗ vỗ vai Tô Thần Mộng xoa dịu tâm trạng của hần rồi xoay người hướng Dực vương nói:

“Mạng này người muốn thì lấy đi.”

“Tốt.” – Dực vương kêu lớn một tiếng nói. – “Không hổ là giáo chủ Tịnh Nguyệt giáo cả giang hồ đều kính sợ, rất thẳng thắn.”

Dực vương lấy ra hai lọ dực, chỉ tay vào cái lọ màu đỏ nói:

“Lọ này chính là độc dực tối độc của Dực vương ta.”

Vân Tuyết Nguyệt tiến lên cầm lấy lọ dực màu đỏ mở nắp trút vào miệng, Tô Thần Mộng vội vã cản lại nhưng khi hần giật dực lọ dực thì bên trong chỉ còn lại khoảng phân nửa, hần chụp lấy hai tay Vân Tuyết Nguyệt run rẩy gào lên:

“Huynh.....Huynh sao lại làm vậy? Nếu huynh chết, một mình ta làm sao bây giờ...làm sao bây giờ?” – Nói chưa dứt câu đã nghẹn ngào, nước mắt không nhịn được chảy dài xuống.

Dực vương đem lọ dực màu xanh biếc còn lại đưa ra phía trước nói:

” Vân giáo chủ đã uống xong độc dực, Tô công tử có thể uống bình giải dực này được rồi. Có điều người yên tâm, Vân giáo chủ tạm thời vẫn chưa chết đâu, các người còn có gì muốn nói cứ việc nói cho xong đi.”

Tô Thần Mộng ngay cả xem cũng không thèm liếc mắt qua giải dực kia, nhìn Vân Tuyết Nguyệt nói:

“Sinh mạng ta mấy lần đều là huynh cứu về, có huynh thì có ta, bây giờ huynh sắp chết, ta như thế nào có thể sống một mình?”

Nói xong lập tức dốc ngược lọ độc còn phân nửa vào miệng, bất chợt nghe “Đình” một tiếng, cái lọ trên tay trong chớp mắt nát hết, phân nửa số độc còn lại tự nhiên là đổ hết xuống sàn nhà.

Tô Thần Mộng phẫn nộ trừng mắt nhìn Dực vương:

“Lão điên người làm gì cản ta chết?”

“Ta đã đáp ứng Vân giáo chủ giúp người giải độc.”

“Ta bây giờ không cần nữa, mau đưa cho ta độc của lão.”

Đối mặt với vẻ sốt ruột của Tô Thần Mộng, Dực vương thông dong nói:

“Người nghĩ rằng nơi này là chỗ cung ứng độc dực cho người sao? Người muốn thì ta phải cho sao?”

Tô Thần Mộng vừa nghe lão già điên kia nói không có liền tiến lên thò tay vào người Dực vương tìm đồng tim tây, khiến Dực vương cười không ngừng:

“Ha ha ha.....Nhật quá.....Nhật chết ta.....Ha ha ha.....”

Vân Tuyết Nguyệt đứng một bên quả thực nhìn không được, lập tức tiến lên đem Tô Thần Mộng kéo trở về nói:

“Không cần tìm, ta không có trúng độc.”

“Huynh nói cái gì?”

“Vừa rồi thứ mà Dực vương cho ta uống không phải là độc dực.”

“Huynh không cần an ủi ta.” – Tô Thần Mộng khóc lên. – “Lão ta vừa nãy còn nói muốn lấy mạng của huynh để đổi giải dực mà.”

“Là gạt người thôi.” – Vân Tuyết Nguyệt trong lòng thầm thở dài, vị Tô công tử này đúng là quá đơn thuần.

“Thật?” – Tô Thần Mộng hoài nghi hỏi.

“Là thật đấy.” – Dược vương cũng không giấu giếm nữa nói thẳng ra. – “Ta lúc này chỉ có ý muốn thử hai người các ngươi, chính là các ngươi một người nguyện vì tri kỷ mà chết, một người thà chết không khuất phục, thật làm lão phu bội phục bội phục.”

Nghe Dược vương nói như vậy Tô Thần Mộng mới thật sự tin, lại nghĩ thầm vốn còn tưởng rằng người được xưng tụng là Dược vương này là người lạnh lùng vô tình, không thích nói cười, bây giờ xem ra rõ là một lão ngoan đồng(trẻ con) mà. Nghĩ đến đây, Tô Thần Mộng nhin không được nhếch môi mỉm cười.

“Đến đây, mau uống giải dược đi.” – Vân Tuyết Nguyệt đem giải dược đưa tới trước mặt hắn.

Lần này Tô Thần Mộng ngoan ngoan uống hết lọ giải dược.

“Giải dược này tuy rằng có thể giải trừ độc trong cơ thể Tô công tử, nhưng cũng không phải uống một lần là có thể giải hết được, giải dược này còn phải uống trong nửa tháng nữa mới có thể giải trừ toàn bộ chất độc, mà trong nửa tháng này độc có thể còn phát tác thêm vài lần.”

“Vậy.....” – Tô Thần Mộng nhìn về phía Vân Tuyết Nguyệt.

Vân Tuyết Nguyệt nói:

“Vậy chúng ta đành phải ở lại đây quấy rầy nửa tháng rồi.”

“Ha ha.....không ngại, có đến hai vị công tử trẻ tuổi tuấn tú ở cùng lão phu, lão phu ta hoan nghênh còn không kịp. Bất quá ta còn có một chuyện không rõ, mong Vân giáo chủ có thể giải đáp.”

“Chuyện gì?”

“Chính là khi này, người từ lúc nào biết là lão phu lừa các ngươi?”

Vân Tuyết Nguyệt cười nhẹ nói:

“Có lẽ là vào thời điểm người đánh nát bình độc dược kia.”

Dược vương thoáng trầm mặc, sau đó đột nhiên cười to nói:

“Ha ha ha.....Không hổ là Vân giáo chủ, quả nhiên thông minh hơn người.” – Ngôn ngữ và thần sắc trong lúc nói lộ ra biểu tình cùng ngữ khí khâm phục.

Buổi tối hôm đó, Vân Tuyết Nguyệt cùng Tô Thần Mộng đã được sắp xếp trọ lại một gian trong vườn.

“Huynh vừa này không nên uống lọ độc dược đó.” – Tô Thần Mộng nói, hắn vẫn còn vì sự kiện lúc này mà sợ hãi.

“Lúc đó vì cứu người, ta cũng không để ý nhiều như vậy, huống chi lọ kia cũng không phải là độc dược a.” – Vân Tuyết Nguyệt lơ đi.

“Vạn nhất là độc dược thật thì sao?”

“Cho dù là độc cũng không giết được ta.”

“Tại sao?” – Tô Thần Mộng khó hiểu hỏi.

“Bởi vì đời đời giáo chủ bốn giáo từ nhỏ đã được dùng một loại dược, dược này nếu dùng liên tục trong mười năm tự nhiên sẽ bách độc bất xâm.”

“Ra là vậy.” – Tô Thần Mộng lúc này mới hiểu ra.

“Nhưng mà,” – Vân Tuyết Nguyệt nói thêm. – “nếu ta không có thể chất bách độc bất xâm, lúc đó ta chắc chắn vẫn sẽ uống lọ dược kia.”

Vân Tuyết Nguyệt không hề giấu giếm thẳng thắn nói khiến Tô Thần Mộng đỏ cả mặt lên, hắn vừa vui vừa thẹn khẽ khàng hôn nhẹ lên môi đối phương, mà Vân Tuyết Nguyệt đáp lại chính là một cái hôn vừa sâu vừa nồng nhiệt.

7. Chương 6

Thoảng một chớp mắt, Vân Tuyết Nguyệt cùng Tô Thần Mộng đã ở Dược vương cốc được một tuần, Tô Thần Mộng thực rất thích nơi này, trong không khí luôn luôn có mùi hoa mai nhàn nhạt, có khi còn pha thêm một ít mùi dược liệu, mỗi lần hít vào sẽ cảm thấy hết sức sảng khoái.

Vân Tuyết Nguyệt mỉm cười nói:

“Khứu giác của Thần Mộng đối với mùi vị đặc biệt linh mãnh nhỉ!”

Tô Thần Mộng biết y là ám chỉ hần lần đó được y cứu lại nhớ thật rõ mùi hương kia, cùng từng trước mặt y nói qua chính mình cũng thực thích mùi hương kia.

Ngày hôm đó, Vân Tuyết Nguyệt bị Dược vương thỉnh đi luận bàn võ nghệ, Tô Thần Mộng liền một mình đi vào rừng mai. Tuyết như hoa mai, hoa mai như tuyết, vừa giống lại vừa không giống đều là nét đẹp thế gian hiếm thấy. Mỗi một cây mai thoạt nhìn đều là thanh nhã thoát tục, cao ngạo kiêu hãnh, khó trách đời đời đại thi nhân làm thơ đều thích lấy hoa mai để tác thi tác từ, hiện tại hần đứng giữa những đóa hoa mai theo gió bay đầy trời, cũng bất giác cảm thấy chính mình tựa hồ muốn thoát ly trần thế tầm thường.

“Tô công tử!” – Song Nhi đứng phía sau hần gọi một tiếng.

“Song Nhi cô nương.”

“Một người ở trong này thưởng mai a?”

“Đúng vậy, nơi này hoa mai thật nhiều, ở bên ngoài thật sự khó gặp.”

“Ha hả, đúng rồi, Vân giáo chủ đâu?” – Song Nhi nhìn trái nhìn phải hỏi.

“Y cùng lệnh sư luận bàn võ nghệ rồi.”

“Như vậy a.....” – Biểu tình thất vọng của Song Nhi thật rõ ràng.

“Cô nương tìm y có chuyện gì sao?”

“Không có.....Kỳ thật.....cũng không có gì đâu.....”

Song Nhi ngày thường luôn luôn hoạt bát hào phóng lúc này lại nữ nữ niết niết(đại khái là vắn vẹo tay chân), hai gò má còn nổi lên một mặt ửng hồng của thiếu nữ đang ngượng ngùng, Tô Thần Mộng biết như thế là đại biểu cho cái gì, tâm bất đầu không hiểu vì sao nổi lên đau đớn cùng chua xót.

“Đúng rồi, Tô công tử cùng Vân giáo chủ quen biết đã lâu a?” – Song Nhi nháy cặp mắt vừa to vừa sáng nhìn Tô Thần Mộng hỏi.

“Àn.....” – Tô Thần Mộng cúi đầu nghĩ: ta cùng y quen biết có thể tính là lâu sao? – “Có lẽ cũng được khoảng nửa năm.”

“Nửa năm.....Vây huynh so với ta càng hiểu y hơn rồi.”

Hiểu y? Không, Tô Thần Mộng trong lòng lắc đầu, chính mình hiểu biết y cũng chỉ giới hạn ở ngày thường cùng nhau tiếp xúc, đối với hần người này trước đây còn có một mặt riêng tư khác, hần vốn là hoàn toàn không hay không biết, y không phải là loại người có thể dễ dàng nói ra mọi chuyện, mà hần cũng không có dũng khí hỏi đến.

“Ai.....” – Song Nhi thở dài nói. – “Nếu y không phải là giáo chủ Tịnh Nguyệt giáo thì tốt rồi.”

“Tại sao?”

“Như vậy biết đâu ta có thể đem y lưu lại trong cốc.”

Song Nhi hồn nhiên trả lời khiến Tô Thần Mộng chợt cảm thấy một trận vụng huyên(hoa mắt chóng mặt).

“Tô công tử huynh không sao chứ? Sắc mặt huynh không tốt lắm, có phải đọc lại phát tác hay không? Ta giúp huynh gọi Vân giáo chủ.” – Nàng nói xong liền như gió chạy đi.

Tô Thần Mộng âm thanh gì cũng đều không nghe thấy, bên tai chỉ có câu nói “Ta muốn đem y lưu lại trong cốc.”, tầm mắt hẳn cũng càng ngày càng mơ hồ.....Không.....Không cần.....Không cần lưu lại nơi này.....Không cần.....

“Thần Mộng? Thần Mộng? Người tỉnh lại.”

“Không cần!!” – Tô Thần Mộng đột nhiên mở mắt ra bật vùng dậy, trên trán ứa ra mồ hôi lạnh.

Một cái khăn trắng thuần mềm mại lau qua trán hẳn, một cỗ mùi vị giống như đã từng quen thuộc xông vào mũi, hẳn bỗng nhiên giữ chặt cái tay kia nói:

“Không cần, huynh không thể lưu lại chỗ này.”

Vân Tuyết Nguyệt buồn cười hỏi:

“Ta cũng không có nói qua phải lưu lại chỗ này a, người làm sao vậy? Lúc này vì cái gì lại đột nhiên ngắt đi?”

“Ta.....Ta cũng không biết vì cái gì.....” – Phát giác chính mình đang khiến đối phương cảm thấy quái lạ, Tô Thần Mộng lập tức buông tay ra, đem đầu hướng sang nơi khác.

“Ta nghe Song Nhi nói người trước đó vẫn luôn đứng trong rừng mai, có phải vì bị gió lạnh thổi lâu như vậy nên mới ngắt đi không?”

“Có lẽ là vậy.....”

Vân Tuyết Nguyệt thở nhẹ nói:

“Người nếu có gì không vui cứ nói với ta, không cần một mình giấu kín trong lòng. người như vậy ta cũng không biết phải làm sao lo cho người nữa.”

“Ta không sao huynh không cần lo lắng.”

Vân Tuyết Nguyệt trầm mặc, lát sau đứng lên cầm lấy bát thuốc trên bàn nói:

“Đây là giải dược, đã có chút nguội, người nhân lúc vẫn còn ấm mau uống đi.”

Tô Thần Mộng đón lấy bát thuốc, hai ba ngụm uống hết, sau đó đưa bát thuốc lại cho Vân Tuyết Nguyệt.

“Huynh là giáo chủ Tịnh Nguyệt giáo nhất định có rất nhiều nữ tử muốn thân cận huynh a?” – Tô Thần Mộng đột nhiên nói.

Vân Tuyết Nguyệt đang đưa lưng về phía hẳn nghe vậy hơi ngẩn ra, bàn tay cầm bát hơi run lên, nhưng y vẫn không đáp lời.

“Huynh cũng đến tuổi phải thú thê sinh tử(lấy vợ sinh con) rồi đúng không? – Tô Thần Mộng lại tiếp tục nói.

Vân Tuyết Nguyệt buông bát, trước khi ra khỏi cửa mới thản nhiên nói một câu:

“Ta chưa bao giờ nghĩ tới vấn đề này.”

“Vân.....”

“Người cũng không cần suy đoán lung tung về ta làm gì.” – Những lời này của Vân Tuyết Nguyệt tựa như quan tâm lại tựa như hiểu rõ toàn bộ mọi thứ mà nói ra.

8. Chương 7

Mấy ngày kế tiếp, Tô Thần Mộng luôn cố ý làm như vô tình tránh né Vân Tuyết Nguyệt, ngẫu nhiên gặp mặt nói hai ba câu cũng luôn lạnh lùng thản nhiên. Vân Tuyết Nguyệt tuy rằng cảm giác được hẳn nhất định có tâm sự khó giải nhưng y biết dù có hỏi đối phương cũng sẽ không trả lời, vì vậy cũng đơn giản tùy ý hẳn.

Cứ như vậy lại qua năm ngày sau, hai người bọn họ vẫn như cũ không có gì tiến triển, may mắn mấy ngày này độc trong người Tô Thần Mộng cũng không phát tác, sẽ không cần đổi mặt Vân Tuyết Nguyệt, mà giải được cũng là hần tự mình đi gặp Dược vương để lấy.

Hôm nay, Tô Thần Mộng một mình một người ngồi ở đình nghỉ mát cạnh tiểu hồ, bất chợt một tiếng cười trong sáng lạnh lạnh cách đó không xa vang đến cắt đứt luồng suy nghĩ mông lung của hắn. Hắn ngược mắt nhìn sang hướng phát ra tiếng cười, chỉ thấy một đôi người ngọc đang hướng về phía mình đi tới, nữ tử thiên chân vô tà (ngây thơ) hoạt bát khả ái, nam nhân bên cạnh nàng thì tuấn tú thoát tục, Tô Thần Mộng trái tim hơi thất lại, muốn đứng dậy lẩn tránh bọn họ nhưng đã bị phát hiện.

“Tô công tử.” – Song Nhi gọi một tiếng, cùng Vân Tuyết Nguyệt đi vào đình, cười nói. – “Ra là huynh một mình một người ở trong này a, khó trách lúc nãy tìm thế nào cũng không thấy huynh.”

“Tìm ta? Có chuyện gì sao?”

“Không có gì, chỉ là gần đây rất ít thấy huynh ra khỏi phòng, nghĩ đến độc tính của huynh có khi nào lại phát tác, sự phụ bảo ta đến hỏi huynh xem thế nào, vừa vặn gặp được Vân giáo chủ, nên sẵn tiện hỏi y.”

“Đa tạ Dược vương quan tâm, độc trong cơ thể tại hạ gần đây cũng không có phát tác qua, chỉ là..... Chỉ là đột nhiên muốn ôn lại một ít sách ngày trước từng đọc qua, cho nên đều không có ra ngoài.”

“Nguyên lai là như vậy..... Hi hi, Tô công tử thật đúng là bảo độc thi thư (đọc nhiều sách), không giống bọn ta chỉ là cô gái quê mùa có thể biết được vài chữ đã là không tồi rồi.” – Song Nhi lắc đầu thở dài.

“Nào phải, tại hạ cũng chỉ là bởi vì thể nhược mà không thể tập võ, cho nên chỉ có thể từ nhỏ ở trong nhà lấy việc đọc sách làm bạn.”

“Ha ha.....Vậy về sau phải thú một thiếu nữ xinh đẹp võ công cao cường về bảo hộ công tử a.” – Song Nhi cười đùa nói.

“Ai lại muốn một người yếu đuối vô năng như tại hạ chứ?” – Tự cổ bách vô nhất dụng thị thư sinh a! (Từ xưa thư sinh là kẻ vô dụng) Tô Thần Mộng trong lòng không khỏi cảm khái muôn vàn.

“Như thế nào lại không có ai?” – Song Nhi không đồng ý lắc đầu nói. – “Tô công tử nhất biểu nhân tài, lại bảo độc thi thư, tương lai ứng thí Trạng Nguyên, đến lúc đó còn sợ không có nữ tử theo đuổi huynh sao?”

Nàng hướng mắt sang Vân Tuyết Nguyệt này giờ vẫn không lên tiếng:

“Huynh nói ta nói thế đúng hay không? Vân giáo chủ.”

Vân Tuyết Nguyệt im lặng một lúc mới gật đầu nói:

“Song Nhi cô nương nói rất đúng, trên đời này như thế nào lại không có ai muốn Tô công tử chứ.” – Câu tuy là nghi vấn, ngữ khí lại cực kỳ khẳng định.

“Này.....Ta.....” – Tô Thần Mộng cúi đầu tránh tầm mắt Vân Tuyết Nguyệt, nhưng mùi thơm ngát trên người đối phương lại vẫn khiến hắn không tự chủ được hít thêm vài lần, đã bao lâu rồi? Bốn ngày? Vẫn là năm ngày? Hay đã lâu lắm rồi không người được mùi hương khiến chính mình mê muội này?

“Hắc hắc.....” – Song Nhi quỷ quái tinh ranh cười nói. – “Trừ phi trong lòng Tô công tử đã có ý trung nhân, mới có thể không để ý những nữ nhân khác.”

Tô Thần Mộng chỉ lắc đầu cười nhẹ, xoay người nhìn đôi uyên ương đang giỡn nước trên hồ khe ngâm:

“Thu phong thanh, thu nguyệt minh. Lạc điệp tụ hoàn tán, hàn nha tê phục kinh. Tương tư tương kiến tri hà nhật, thử thì thử dạ nan vi tình.”

Những câu thơ này đối với Song Nhi chưa từng đọc qua nhiều sách mà nói tất nhiên là vô cùng khó hiểu, nhưng lại khiến ánh mắt một người khác sâu thẳm hẳn đi.....

Buổi tối, Sương băng trong cơ thể Tô Thần Mộng lại phát tác.

Trong phòng cực kỳ yên tĩnh, chỉ có tiếng nhánh cây bên ngoài theo gió khua động, trên người Tô Thần Mộng quấn thật kín bằng một tấm chăn vừa dày vừa nặng, nhưng thân thể hắn vẫn không ngừng run rẩy,

lúc này Tô Thần Mộng cảm thấy một trận sợ hãi, là cái loại cảm giác vô y vô kháo(không nơi nương tựa), hẳn nghĩ đến ngày trước mỗi lần đều sẽ có một thân thể ấm áp vì hẳn mà tiêu trừ từng cơn hàn ý cùng nội tâm hãi sợ này, nhưng bây giờ, nghĩ đến thái độ lạnh lùng đối với người nọ mấy ngày nay, xem ra chính mình đã không còn có thể có được sự ấm áp đó nữa.

Vào lúc ý thức của hắn bắt đầu mơ hồ, bất giác giống như nhớ tới Giang Nam Tô gia, khi đó hắn chỉ mới mười hai mười ba tuổi, hẳn phát sốt, ca ca đến tận khuya vẫn luôn chăm sóc hắn, hẳn nằm trong lòng ngực ấm áp của ca ca, uống hết thuốc được ca ca đưa tận miệng, ở nơi Tô gia luôn thiếu thốn thân tình này, hẳn khi đó bội phần cảm thấy thật ấm áp.

“Thần Mộng, Thần Mộng.....”

“Ân.....Là ca ca sao? Ca ca.....”

“Đến, uống giải dược đi.”

Trước mắt mơ hồ lay động một bóng người đem hắn ôm vào trong lòng, hẳn ngoan ngoãn mở miệng uống hết bát thuốc, sau đó cảm thấy người nọ cởi quần áo hắn ra.

Di? Ca ca vì sao phải cởi bỏ quần áo của hắn chứ?

Tô Thần Mộng khuôn mặt có chút mờ mịt, vào lúc toàn bộ quần áo đều đã bị cởi bỏ liền cảm thấy một cơ thể khác áp sát phía trên đem chính hắn gặt gao ôm vào trong ngực.

Hắn là đang phát sốt a, ca ca vì sao phải làm như vậy chứ?

Tô Thần Mộng muốn hỏi, nhưng lại phát hiện chính mình tựa hồ phát không ra tiếng, miệng giống như bị cái gì chặn lại, hẳn muốn dùng đầu lưỡi đẩy ra, nhưng lại bị thứ gì đó vừa ẩm ướt vừa mềm mại cuốn lấy, không ngừng ở trong miệng hắn khuấy động nhiễu loạn.

“Không được! Ca ca!” – Tô Thần Mộng đột nhiên bừng tỉnh đem người đang áp phía trên hắn đẩy ra, vừa nhìn kỹ lại liền ngăn người ra.

“Ta không phải ca ca ngươi.” – Người nọ khẽ cười nói.

“Sao lại.....sao lại là huynh?”

“Ta vừa gặp Dược vương, người nói tối nay không thấy ngươi đi lấy giải dược, vì vậy ta liền đưa giải dược đến đây, không ngờ tới độc của người lại phát tác.” – Khuôn mặt Vân Tuyết Nguyệt đầy lo lắng.

“Tuyết.....Tuyết Nguyệt!!! Ô ô ô.....” – Tô Thần Mộng ôm chặt Vân Tuyết Nguyệt khóc lớn lên. Bất an trước đó hoàn toàn biến mất, cái hiện có cũng chỉ là một lòng tràn ngập xúc động vì thanh âm ôn nhu cùng lời nói đầy quan tâm của Vân Tuyết Nguyệt mà bất giác trỗi lên.

Vân Tuyết Nguyệt giống như trấn an tiểu động vật vỗ nhẹ lưng Tô Thần Mộng thấp giọng nói:

“Đừng khóc a, ta ở đây, không cần sợ.”

“Nhưng.....Nhưng mà ta nghĩ huynh sẽ không để ý ta nữa, không cần ta.”

“Ta như thế nào có thể không cần ngươi chứ?”

“Tại vì ta lúc trước đối với huynh lãnh mạc(lạnh lùng thờ ơ) như vậy.....”

Vân Tuyết Nguyệt khẽ thở ra nói:

“Lúc đầu đúng là ta cảm thấy khó hiểu, sau đó từ từ quan sát mới phát hiện nguyên lai là Thần Mộng nhà ta đang ghen a.”

“Mới.....Mới không có.” – Tô Thần Mộng tuy ngoài miệng phủ nhận nhưng nhớ lại tâm tình của mình lúc đó. hình như thật là loại cảm giác này.

“Trong lòng ta sớm đã có tâm ái chi nhân(người yêu thích) như thế nào lại đối với những người khác động tâm chứ?”

“Nguyệt.....”

Tô Thần Mộng có chút động tình chủ động hôn lên môi Vân Tuyết Nguyệt, y hôn trả lại còn muốn sâu hơn, muốn ngừng cũng ngừng không được, chỉ nghe Vân Tuyết Nguyệt ở bên tai Tô Thần Mộng nói nhỏ:

“Ta muốn người, được chứ?”

Tô Thần Mộng lúc này sa vào dục hỏa ngưng ngưng gật nhẹ đầu, khi Vân Tuyết Nguyệt tiến vào người hắn, hắn kêu thảm một tiếng, sau đó liền rơi vào khoái cảm vô tận.....

~*

~Nửa tháng thời gian đã trôi qua, độc trong cơ thể Tô Thần Mộng cũng đều được giải trừ, lúc này đây tại rừng mai, hoa mai nhẹ bay theo gió, lộ ra một bầu không khí ly biệt ưu thương.

“Đa tạ tiền bối cứu giúp, vẫn bối suốt đời khó quên.” – Tô Thần Mộng vòng tay nói.

“Có thể may mắn tại nơi tuyệt thế cùng cốc gặp được nhị vị tuyệt thế công tử thế này, coi như lão phu ta sơn sinh hữu hạnh(may mắn kiếp này).” – Dục vương vui vẻ nói.

“Vân giáo chủ.....Nếu có cơ hội hãy lại đến chơi a.” – Song Nhi đôi mắt phiếm hồng lộ ra biểu tình không muốn rời.

“Ân.” – Vân Tuyết Nguyệt nhẹ gật đầu, chuyển thân hướng hai người kia nói. – “Thời gian không còn sớm, chúng ta nên lên đường, đa tạ tiền bối tương trợ, cáo từ.”

“Thứ lỗi không tiễn xa được!”

“Tiền bối xin đừng bước.”

Nhìn theo hai người nắm tay nhau đi, nước mắt Song Nhi cuối cùng nhịn không được mới rơi xuống, nếu.....nếu y có thể lưu lại đây thì tốt biết bao?! Dục vương than nhẹ lắc đầu chỉ nói:

“Thật là “lạc hoa hữu ý, lưu thủy vô tình”(hoa rơi cố ý, nước chảy vô tình) a.”

9. Chương 8

Vừa rời khỏi Dục vương cốc, bên ngoài cảnh sắc một vẻ xuân ý dạt dào, thật sự là như hai thế giới hoàn toàn khác biệt a!

Hai người khinh trang giản hành(hành lý gọn nhẹ, đi đường đơn giản), y theo hành trình đã quyết định lúc trước hướng Giang Nam du ngoạn mà đi. Dọc theo đường đi, Tô Thần Mộng vui vẻ vô cùng, một mặt lưu luyến cảnh sắc Giang Nam tú lệ trên đường, một mặt lại muốn nhanh chóng về đến nhà. Vân Tuyết Nguyệt yên lặng đem hết thầy thu vào trong mắt, hiểu được hắn dù sao cũng không giống y là người trong giang hồ, xa nhà lâu như vậy tự nhiên hắn sẽ cảm thấy nhớ nhà.

Tối đó hai người tìm một khách *** trọ lại, Tô Thần Mộng nhịn không được tò mò hỏi:

“Huynh cứ như vậy hành tẩu bên ngoài, không sợ người trong giang hồ nhận ra huynh sao?”

Vân Tuyết Nguyệt cười lắc đầu nói:

“Sẽ không, người trong giang hồ kẻ có thể nhìn thấy chân diện mục(mặt thật) của ta có thể nói là đếm trên đầu ngón tay, mà những người này hết phần nửa đều là người đứng đầu bang phái tọa trấn một phương, chân không bước khỏi cửa, vì vậy không cần lo sẽ bị nhận ra.”

Thì ra là vậy, Tô Thần Mộng gật gật đầu tỏ ý hiểu, lại nghĩ có thể là quy củ trong nội bộ Tịnh Nguyệt giáo, hắn cũng không tiện hỏi sâu thêm. (ý em Mộng là cái việc anh Nguyệt cứ toàn mang mặt nạ mà gặp người á)

Lúc chuẩn bị ngủ, Vân Tuyết Nguyệt chợt nói:

“Đúng rồi, ngày mai ở trấn trên có hội chùa, nghe nói thập phần náo nhiệt, chúng ta đi ngoạn(chơi) chứ?”

Vừa nghe có thể hảo ngoạn, Tô Thần Mộng đương nhiên liền vui vẻ đồng ý.

“Vậy nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

“Ân.”

Tiểu trấn luôn luôn quanh quệ quanh năm khi đến những ngày quan trọng tự nhiên sẽ càng phi thường náo nhiệt, hai bên phố đông đúc tiểu thương tiểu phiến(người bán hàng rong) cùng tiếng rao hàng lanh lảnh, mọi người hoặc là đi xem náo nhiệt hoặc là dừng lại lựa chọn mua sắm những thứ mình thích tạo nên một cảnh tượng cực kỳ náo nhiệt.

Vân Tuyết Nguyệt cùng Tô Thần Mộng từ sáng đã theo dòng người du ngoạn, đi qua mấy khu phố thì chợt thấy phía trước có rất nhiều người đang vây quanh một bức tường cao với hai cánh cửa đổ ngay mặt trước, hai người thập phần hiếu kỳ liền tiến đến hỏi thăm, hỏi ra mới biết nguyên lai chủ nhân của tòa nhà rộng lớn này tên gọi Thượng Quan Lăng, hôm nay là đại thọ năm mươi tuổi của y, lúc này đây đang mở tiệc chiêu đãi tất cả anh hùng trong thiên hạ.

“Thượng Quan Lăng? Không lẽ chính là đương kim võ lâm minh chủ Thượng Quan Lăng?” – Tô Thần Mộng hỏi.

Vân Tuyết Nguyệt gật đầu nói:

“Đúng vậy.”

Tô Thần Mộng nhìn thấy khách nhân toàn là y phục hoa lệ không khỏi tấm tắc tán dương:

“Đúng là võ lâm minh chủ, đại thọ quả là người bình thường không thể so sánh được.”

Vân Tuyết Nguyệt khẽ cười nói:

“Thượng Quan gia đời đời là nhà võ học, bất luận Thượng Quan Lăng trong chốn võ lâm có là minh chủ đứng trên vạn người hay không, trường bối của y so với những người đồng lứa trên giang hồ vẫn là có địa vị rất trọng vọng.”

Tô Thần Mộng một bên nghe một bên gật đầu, hần từ nhỏ cũng chỉ đối mặt với thi thư, những chuyện giang hồ hần biết đương nhiên không nhiều, lần này cùng Vân Tuyết Nguyệt ra ngoài thật sự là làm hần mở rộng tầm mắt.

“Nơi này đều là bang chủ với môn chủ gì đó a, nhất định họ sẽ nhận ra huynh, chúng ta vẫn là đi nhanh đi?”

Lấy võ công của Vân Tuyết Nguyệt mà nói thì những người đó y vốn cũng không hề để vào mắt, nhưng y biết Thần Mộng là thật sự lo lắng cho mình.

“Hảo, chúng ta đi nơi khác ngoạn.”

Buổi tối nơi tiểu trấn tựa hồ so với ban ngày lại càng náo nhiệt hơn nhiều, hai bên phố đều được trang trí bằng đèn ***g với đủ loại đủ kiểu khiến cho cả tiểu trấn như thêm một phần sắc thái của ngày hội.

Tô Thần Mộng cùng Vân Tuyết Nguyệt đi dạo đến trước một cửa miếu, thấy rất nhiều người tụ tập ở đây liền tò mò gọi lại một vị thiêu hương khách(người đi thắp hương) hỏi:

“Hôm nay cũng không phải là mừng một, vì sao trong miếu lại có nhiều người đến vậy?”

Người qua đường kia đáp:

“Hai vị nhất định không phải là người bản trấn rồi, Bồ Tát nơi này của chúng tôi a, mỗi khi đến hội chùa như tối nay là cực kỳ linh nghiệm, cho nên nhà nào cũng đều đến bái.”

Cám ơn người qua đường kia, Vân Tuyết Nguyệt thấy bộ dáng Tô Thần Mộng trên mặt đầy vui vẻ liền lập tức đoán ra tâm tư của hần, nói:

“Không bằng chúng ta cũng qua lễ bái đi?”

Lời Vân Tuyết Nguyệt đương nhiên chính hợp ý Tô Thần Mộng, nhưng hần lại không muốn dễ dàng như vậy liền thừa nhận, nói:

“Không nghĩ tới giáo chủ đại nhân cũng sẽ tin thần phật a?”

“Nếu người kia nói Bồ Tát nơi này linh nghiệm, vậy lễ bái cũng không sao a.”

“Vậy huynh muốn cầu cái gì?” – Tô Thần Mộng tò mò.

Vân Tuyết Nguyệt thần bí nói:

“Phật viết thiên cơ không thể tiết lộ.” – Còn lắc lư đầu làm ra một bộ dáng tiên sinh đang dạy học, chọc đến Tô Thần Mộng bực mình quay đầu đi quyết định không thèm để ý đến y nữa, nhưng chỉ mới tỏ ra như vậy đã thấy y lộ ra một nụ cười sùng nịch nhìn hần, sau đó nắm lấy tay hần, cũng không để ý đối phương giãy giụa hướng thẳng trong miếu mà đi.

Bái Phật xong hai người lại thong thả ra bờ sông xem người ta thả hà hoa đăng (đèn hoa sen), từng đóa hà hoa đăng phiêu dăng trên sông giống như những đóa hoa sen thánh khiết xinh đẹp đón gió mà lay động, chúng ký thác bên trong tình cảm nhớ nhung của những kẻ yêu nhau, ký thác lời cầu chúc đến thân nhân nơi phương xa. Tô Thần Mộng nhìn mấy đóa hà hoa đăng trôi qua gần đó, trong lòng tự nhiên nổi lên cảm giác nhớ nhà, hốc mắt cũng đỏ lên.

Thông minh như Vân Tuyết Nguyệt như thế nào không biết tâm tư người đang đứng bên cạnh, y nói:

“Đi, chúng ta cũng đi thả hà hoa đăng.”

Tô Thần Mộng ngạc nhiên nhìn Vân Tuyết Nguyệt, nhưng trong nháy mắt liền hiểu được dụng ý của y, trong lòng không khỏi vì dụng tâm của đối phương mà cảm động.

Hai người chọn riêng một nơi không người ở vùng ngoại thành, đem hà hoa đăng mang theo tư niệm nhẹ nhàng thả vào trong nước, cho nó theo dòng nước chậm rãi hướng một nơi không biết tên nào đó trôi đi. Phía sau, cả hai yên lặng ngồi dựa vào nhau đưa mắt nhìn hà hoa đăng phía xa xa kia, bốn phía lặng yên không một tiếng động, nhưng lại có một khí tức ấm áp lạ lẫm tràn ngập trong không khí.

Qua một lúc lâu sau, Vân Tuyết Nguyệt vỗ nhẹ vai Tô Thần Mộng nói:

“Đêm đã khuya, chúng ta trở về đi?”

Còn đang đắm chìm trong mộng tưởng của chính mình, Tô Thần Mộng lúc này mới sực tỉnh nhìn về phía mặt hồ, phát hiện hà hoa đăng kia đã sớm phiêu dăng không còn bóng dáng.

Vân Tuyết Nguyệt đỡ Tô Thần Mộng dậy, dự tính băng ngang qua rừng cây phía trước để trở lại khách *** trên trần, nhưng mới vừa đi được vài bước, Vân Tuyết Nguyệt liền dừng cước bộ, Tô Thần Mộng khó hiểu quay đầu lại hỏi:

“Làm sao vậy?”

Chỉ thấy Vân Tuyết Nguyệt vẽ mặt cảnh giới nhẹ giọng nói:

“Dừng lên tiếng, có tiếng bước chân.”

Tô Thần Mộng kinh ngạc xoay người nhìn bốn phía nhưng không phát hiện thấy người nào, hần vừa định hỏi thì đột nhiên ở phía trước cả hai không biết từ nơi nào xuất hiện đến mấy bóng đen, theo ánh trăng soi qua có thể thấy rõ bọn họ trên mặt đều được che lại bằng miếng vải đen, trên tay người nào cũng đều cầm đao, trong bọn họ tiến lên một nam nhân che mặt sải từng bước đến nói:

“Hai vị công tử hảo hưng trí, đã khuya như vậy còn đến nơi hẻo lánh này mà tản bộ.”

Vân Tuyết Nguyệt đem Tô Thần Mộng hộ ở sau người, hỏi:

“Chuyện đó quan hệ gì đến các người?”

Nam tử kia lạnh lùng cười nói:

“Nếu các người đi đường khác đương nhiên không liên quan gì tới ta, nhưng hiện tại các người chính là đang đứng trên địa bàn của lão tử, cho nên hãy ngoan ngoãn mà giao ra tiền mãi lộ (mua đường) đi!”

“Nếu ta không giao ra?” – Thu hồi bộ dáng tao nhã bình thường, Vân Tuyết Nguyệt lúc này đã khôi phục một thân Tịnh Nguyệt giáo giáo chủ khí tức cao ngạo luôn khiến kẻ khác phải vừa kính vừa sợ, cả võ lâm

đều có thể ở trong tầm khống chế của y hướng chi là mấy gã tiểu sơn tặc trước mặt, càng không đáng để vào mắt!

Những gã sơn tặc kia đột nhiên cảm thấy một trận hàn ý, bạch y nam tử trước mặt giống như câu hồn sứ giả đến từ địa ngục khiến bọn chúng sợ đến mức động cũng không dám động, hai bên cứ như vậy yên lặng mà giằng co thẳng đến một lúc sau, Vân Tuyết Nguyệt hướng Tô Thần Mộng đang đứng phía sau nói:

“Chúng ta đi thôi.”

Nói xong liền kéo tay hắn tiếp tục đi về phía trước, đến tận lúc lướt qua những gã sơn tặc kia Vân Tuyết Nguyệt cũng không thèm liếc mắt nhìn bọn chúng, chỉ có Tô Thần Mộng hiếu kỳ mà cứ nhìn qua nhìn lại cả hai bên, trong lòng lại thầm cảm thấy may mắn, ngày thường Vân Tuyết Nguyệt cũng không có như vừa rồi đối với hắn ôn nhu và che chở hết mực như vậy.

“Chậm.....Chậm đã, các ngươi không đem tiền giao ra đây thì đừng hòng rời đi!” – Gã sơn tặc ban nãy lên tiếng nói chuyện lúc này liền quát gọi lại, tuy rằng mới vừa nãy gã cũng bị dọa sợ, nhưng dù gì gã cũng đã nhiều năm làm sơn tặc, cũng không phải có thể hai ba câu đã dễ dàng bị hù dọa.

Vân Tuyết Nguyệt không để ý đến gã, vẫn như cũ nắm tay Tô Thần Mộng đi thẳng về phía trước.

Gã sơn tặc kia tức giận đến cực điểm, hướng huynh đệ vung đao lên hô:

“Các huynh đệ lên!” – Nói xong lập tức vọt tới trước.

Những kẻ khác thấy vậy liền ỹ vào người đồng thể mạnh theo sau lao lên, nhưng khi bọn chúng đang muốn huy đao chém xuống thì bóng trắng trước mắt bỗng nhiên nhoáng một cái liền không thấy bóng dáng. Cả đám trợn to hai mắt sững sờ đứng tại chỗ, chờ chúng lấy lại tinh thần thì đã thấy hai người kia cách chúng đến mấy bước xa, cùng lúc nghe đến “!!!” vài tiếng động kinh thүй, đao trên tay đã bị đánh gãy rơi trên mặt đất từ lúc nào. Bọn sơn tặc có bao giờ được nhìn thấy loại võ công thần kỳ đến như vậy, lúc này ánh mắt nhìn xuống nửa thanh đao còn lại trên tay, sau đó cũng không biết là ai kêu lên một tiếng:

“Chạy mau a.”

Những gã còn lại lập tức ném thẳng đao quay đầu bỏ chạy trốn chết.

Tô Thần Mộng nhìn bọn sơn tặc trong nháy mắt đã không thấy bóng, hỏi:

“Sao huynh không bắt bọn chúng lại?”

Vân Tuyết Nguyệt lại đáp:

“Đó là chuyện của quan phủ.”

Tô Thần Mộng nghĩ nghĩ cũng đúng, triều đình cùng giang hồ cho tới nay chính là nước sông không phạm nước giếng, bất cứ ai cũng sẽ không xen nhiều vào chuyện của đối phương.

Vào lúc hai người đang muốn đi tiếp về phía trước, đột nhiên một tràng vỗ tay theo trong rừng cây vọng ra, một vị công tử liền nhanh nhẹn xuất hiện trước mắt cả hai, hắn vẻ mặt tuấn lãng tươi cười, cặp mắt nhìn thẳng Vân Tuyết Nguyệt nói:

“Vị công tử đây hảo thân thủ a.”

Vân Tuyết Nguyệt không chút để ý, nhạt giọng nói:

“Không có gì.”

Vị công tử kia đối với biểu tình lãnh đạm của Vân Tuyết Nguyệt tựa hồ cũng không để tâm, tiếp tục nói:

“Ta từ nhỏ cực kỳ khâm phục những hiệp sĩ chính nghĩa võ công cao cường lại trừ cường phù nhược(trừ kẻ mạnh giúp kẻ yếu), hôm nay may mắn gặp được hai vị công tử đây thật sự là vinh hạnh của ta.”

Vân Tuyết Nguyệt khẽ cười nói:

“Ta cũng không có làm chuyện trừ cường phù nhược gì, hơn nữa.....Ta cũng không phải là hiệp sĩ chính nghĩa.” – Y lách người qua vị công tử kia nói. – “Đã khuya, chúng ta phải về.”

Tô Thần Mộng có chút hiếu kỳ nhìn qua vị công tử kia rồi liền đi theo Vân Tuyết Nguyệt.

“Xin đợi một chút.” – Vị công tử kia đi nhanh vài bước đuổi theo cả hai, nói. – “Ta chỉ là muốn cùng hai vị kết giao bằng hữu, không có ác ý.”

“Chúng ta cùng công tử vốn không quen biết, hơn nữa ngày mai cũng sẽ rời khỏi nơi đây, bằng hữu này vẫn là không cần kết giao đi.”

“Vậy hai vị ở nơi này trụ lại thêm mấy ngày đi.” – Người nọ thấy Vân Tuyết Nguyệt vẫn như cũ bảo trì vẻ mặt lạnh lùng, liền chuyển hướng sang Tô Thần Mộng vẻ mặt vô hại mà nói. – “Hôm nay vừa vặn là đại thọ của cha ta, ta muốn mời hai vị đến nhà một chuyến.”

Tô Thần Mộng cũng là một tâm địa chính nghĩa, hiện giờ cũng xem như là gặp được kẻ đồng đạo, hẳn chuyển mắt nhìn về phía Vân Tuyết Nguyệt.

Vân Tuyết Nguyệt sao lại không biết suy nghĩ của người trước mặt này, y khẽ thở ra nói:

“Thôi được.”

Công tử kia vừa nghe được thần tình lập tức vui vẻ, liền nói:

“Đúng rồi, tại hạ Thượng Quan Phong, không biết nhị vị công tử tôn tính đại danh?”

“Tại hạ...” – Tô Thần Mộng nói đến một nửa đột nhiên tựa như nghĩ đến cái gì, hỏi. – “Huynh nói hôm nay là đại thọ của cha huynh?”

Đối phương gật gật đầu.

“Huynh họ Thượng Quan?”

Đối phương lại gật gật đầu.

Tô Thần Mộng trong lòng lạc đi một chút, tự biết bản thân đã gây họa, ngay cả nhìn cũng không dám nhìn cái người tao nhã ôn nhu bên cạnh lấy một cái.

Chỉ có Thượng Quan Phong là khó hiểu nhìn cả hai đột nhiên thay đổi sắc mặt.

10. Chương 9

Vừa bước vào phủ đệ của võ lâm minh chủ, Tô Thần Mộng liền cảm thấy thật hoa lệ, mỗi một chỗ đều có thể thể hiện thân phận tôn quý của chủ nhân, nhưng cái loại hoa lệ này nhìn nhiều lại có một tia dung tục, không sánh bằng cảm giác thể ngoại tú nhã (thanh tú nhã nhặn) của Tịnh Nguyệt giáo.

Thượng Quan Phong đưa hai người đến trước đại sảnh, chỉ thấy nơi đó hoan thanh tiếu ngữ truyền khắp cả sảnh đường, ở cửa không ngừng có người vào vào ra ra, có thể thấy được bên trong náo nhiệt phi thường.

Thượng Quan Phong hướng cả hai nói:

“Các huynh trước ở nơi này chờ một hồi, ta vào nói một tiếng với phụ thân.”

Nhìn theo Thượng Quan Phong đi vào phía trong, Tô Thần Mộng khẽ nói với Vân Tuyết Nguyệt:

“Chúng ta hiện tại đi còn kịp chứ?”

Vân Tuyết Nguyệt quay đầu nhìn về mặt cẩn cẩn dục dục của Tô Thần Mộng, không khỏi mỉm cười nói:

“Nếu đã đáp ứng người ta, sao có thể không nói tiếng nào liền rời đi chứ?”

“Nhưng mà...” – Tô Thần Mộng trên mặt xuất hiện một tia lo lắng, lúc trước vẫn là chính hắn nhắc nhở y rời khỏi nơi này, không nghĩ tới lúc này lại bởi vì hắn mà đem y kéo vào. – “Vậy huynh vẫn là mang mặt nạ đi?”

Vân Tuyết Nguyệt lắc đầu nói:

“Ký lai chi tắc an chi(thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng), ta nếu mang mặt nạ vào chỉ sợ bên trong không có người nào là không biết ta là ai”

“Vây...” – Tô Thần Mộng vốn còn muốn nói nếu không thì mang khăn che mặt này nọ vào, chính là vừa vặn Thượng Quan Phong đã từ bên trong đi ra thỉnh bọn họ tiến vào.

Tô Thần Mộng tuy rằng từ nhỏ lớn lên trong gia đình giàu có, trong nhà hạ nhân nhìn thấy hắn cũng là tất cung tất kính, nhưng mà thật sự là chưa từng thấy qua trường hợp nào như hiện tại, khi bọn hắn một bước đi vào đại sảnh, không sai biệt lắm có đến phân nửa khách nhân đều dừng hẳn động tác, cả nói chuyện cũng đình lại, sau đó đứng hết cả lên hướng bọn họ ôm quyền nói:

“Tham kiến Vân giáo chủ!”

Mặt khác mấy người lúc đầu không biết chân diện mục của Vân Tuyết Nguyệt, giờ đây nghe những người kia nói vậy cũng lập tức đứng lên cùng nhau tham bái (yết kiến, đến chào).

Trên mặt người nào người nấy đều là kinh ngạc, thầm nghĩ một chút cũng không ngờ được hôm nay lại có may mắn nhìn thấy vị giáo chủ tà giáo này, càng không ngờ đến y lại là một nam nhân tuấn mỹ đến như vậy.

Một nam nhân vốn đang ngồi ở giữa sảnh lúc này bước nhanh đến trước mặt bọn họ xoay người cúi đầu nói:

“Không biết giáo chủ đại giá quang lâm, không thể nghênh đón từ xa!”

“Phụ... Phụ thân, người nói y là...” – Thượng Quan Phong đứng ở một bên tựa hồ vẫn chưa rõ ràng lắm trạng huống này.

Thượng Quan Lăng kéo Thượng Quan Phong đến bên cạnh, thấp giọng nói:

“Vô tri tiểu nhi(đứa con không biết gì), còn không mau đến tham kiến Tịnh Nguyệt giáo Vân giáo chủ.”

Thượng Quan Phong tuy vẻ mặt còn đầy kinh ngạc, nhưng vẫn nghe lời phụ thân ôm quyền nói:

“Tham... Tham kiến Vân giáo chủ.”

Tô Thần Mộng lén kéo nhẹ ống tay áo của Vân Tuyết Nguyệt, vẻ mặt đầy bất an nhìn y.

Vân Tuyết Nguyệt nhìn hắn mỉm cười, sau đó đi lên trước vài bước nói:

“Ta chỉ đi ngang qua đây, mọi người không cần đa lễ.”

Thượng Quan Lăng nói:

“Lão phu từng đưa thiệp tới Tịnh Nguyệt giáo, nghĩ muốn mời giáo chủ đến dự thọ yến hôm nay, nhưng lại nghe nói giáo chủ có việc ra ngoài, lúc ấy cảm thấy thật tiếc nuối, lão phu thật trăm triệu lần cũng không nghĩ tới hôm nay giáo chủ lại đến, thật sự là thượng thiên ban cho lão phu một phần hậu lễ a.”

Vân Tuyết Nguyệt nói:

“Kia phải cảm tạ lệnh lang.”

Thượng Quan Lăng nghiêng người hướng Thượng Quan Phong hỏi:

“Các người là như thế nào lại quen biết?”

“Chuyện đó...”

“Việc này ít hôm nữa để lệnh công tử nói cho Thượng Quan minh chủ nghe đi, đêm đã khuya, bọn ta ngày mai còn phải vội tới Hàng Châu, không quấy rầy các vị nữa.” – Vân Tuyết Nguyệt vừa nói vừa quay về bên cạnh Tô Thần Mộng, Thượng Quan Lăng cùng những người khác lúc này mới đem tầm mắt tập trung trên người Tô Thần Mộng.

Vừa nhìn qua liền có chút sững sờ, Vân Tuyết Nguyệt dung mạo có thể xưng là thế gian tuyệt sắc, mà vị công tử đứng ở bên người y này cũng là anh tuấn nho nhã, một phiến phiến giai công tử(đại khái là đẹp thanh tú phong nhã, tóm lại là đẹp zai:P) khó thấy, hơn nữa hai người này đứng chung một chỗ sẽ làm người ta có loại cảm giác xứng đôi một cách tự nhiên.

Thượng Quan Lăng vội vàng bước lên phía trước nói:

“Vây không bằng đêm nay hãy ở lại nhà lão phu, khó được giáo chủ đến một lần, cũng nên để lão phu làm tròn địa chủ chi nghi(bổn phận chủ nhà).”

Vân Tuyết Nguyệt cúi đầu hỏi ý kiến Tô Thần Mộng, nhưng Tô Thần Mộng vốn là người không (dám) có chủ kiến gì, vì thế vấn đề này tự nhiên vẫn là từ Vân Tuyết Nguyệt tác chủ(quyết định, làm chủ).

Vân Tuyết Nguyệt suy nghĩ một chút rồi nói:

“Minh chủ đã thịnh tình mời, vậy ta đành phải cung kính không bằng tuân mệnh, làm phiền.”

“Ha ha ~ thật tốt quá.” – Thượng Quan Lăng cười to, lập tức phân phó hạ nhân đi chuẩn bị hai gian khách phòng tốt nhất.

Ước chừng qua mấy canh giờ, các tân khách đều ăn uống no đủ, có người quay về khách *** nghỉ ngơi, cũng có người ở lại Thượng Quan phủ.

Phụ tử Thượng Quan Lăng đợi sau khi các khách nhân đều đã rời đi liền cùng Vân Tuyết Nguyệt trong thư phòng tán gẫu chuyện giang hồ, mà Tô Thần Mộng cũng cùng ngồi nghe. Lúc đầu Tô Thần Mộng còn hưng trí bừng bừng mà nghe, sau lại càng nghe càng thấy buồn ngủ, hấn về mặt mệt mỏi, nhưng thấy Vân Tuyết Nguyệt cùng hai người kia tương đàm thậm hoan (trò chuyện vui vẻ) thì lại không dám mở miệng cắt ngang.

“Mệt mỏi sao?” – Vân Tuyết Nguyệt đột nhiên quay đầu hỏi hấn.

Vân Tuyết Nguyệt vừa hỏi như vậy, phụ tử Thượng Quan Lăng tự nhiên cũng đem tầm mắt chuyển tới trên người Tô Thần Mộng, làm hấn hơi xấu hổ nhẹ giọng nói:

“Không có gì, ta vẫn khoẻ, các người tiếp tục tán gẫu đi.”

Vân Tuyết Nguyệt lại nói:

“Ta mệt rồi, cũng nên nghỉ ngơi.”

“Nếu như vậy, lão phu đưa hai người đến khách phòng.” – Thượng Quan Lăng nói.

“Vây làm phiền minh chủ.”

“Giáo chủ khách khí, thỉnh!”

“Thỉnh!”

Ánh trăng thanh khiết xuyên thấu qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng chiếu vào trong phòng mơ hồ có thể thấy được trên giường đang có một thân ảnh lẩn qua lộn lại, một bộ dáng ngủ không được, người này chính là Tô Thần Mộng.

Cũng không biết vì sao, lúc này vẫn là mệt đến nghĩ muốn trực tiếp ngã đầu xuống liền ngủ, nhưng nằm trên giường rồi thì hoàn toàn không có lấy một chút buồn ngủ, mặc kệ bản thân mệt mỏi như thế nào vẫn là ngủ đều ngủ không được. Đưa mắt nhìn ánh trăng chiếu xạ trên mặt đất, hấn đột nhiên rất muốn gặp Vân Tuyết Nguyệt, phòng của y ngay tại cách vách, nhưng đã trễ thế này y nhất định là đã ngủ rồi, vừa nghĩ như vậy Tô Thần Mộng liền cảm thấy có chút ngại đi quấy rầy y. Đang lúc hấn nhắm chặt mắt cố gắng dỗ giấc ngủ, chợt nghe cách vách có tiếng đóng cửa, thâm nghĩ không lẽ là Tuyết Nguyệt? Hấn lập tức rời giường, mặc vội quần áo vào rồi mở cửa đi ra, không ngờ người hấn nhìn thấy lại là..

“Thượng Quan công tử?” – Hấn kinh ngạc nhìn Thượng Quan Phong đang đứng ở trước cửa phòng đóng kín phía kia.

Thượng Quan Phong vừa thấy Tô Thần Mộng trên mặt liền xẹt qua một tia bối rối, cười gượng hai tiếng nói:

“Nguyên... Nguyên lai là Tô công tử a? Trễ như vậy còn chưa ngủ a?”

Tô Thần Mộng gật gật đầu, vừa định mở miệng hỏi đã thấy Thượng Quan Phong rất nhanh liền ly khai, Tô Thần Mộng nhất thời buồn bực, cũng không rõ đã xảy ra chuyện gì, lại nghe trong phòng truyền ra thanh âm Vân Tuyết Nguyệt:

“Là Thần Mộng sao? Vào đi.”

Hắn nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào, sau khi khép cửa lại liền theo mùi hương đang phát ra trong không khí mà đi đến bên giường, còn chưa kịp ngồi xuống đã bị người nọ kéo vào trong lòng, tựa hẳn vào ngực ấm áp của Vân Tuyết Nguyệt, Tô Thần Mộng lại bắt đầu thấy buồn ngủ, nghĩ thầm: vẫn là nơi này mới có thể khiến hắn an tâm nhất!

Trầm mặc một lúc lâu, Vân Tuyết Nguyệt đột nhiên nhẹ giọng hỏi:

“Người vừa rồi ở ngoài cửa gặp Thượng Quan Phong?”

Tô Thần Mộng nhẹ gật đầu, trong lòng có chút tò mò lại có chút do dự, không biết có nên hỏi hay không.

“Hắn vừa mới đến tìm ta.” – Vân Tuyết Nguyệt lại mở miệng nói.

“Trễ như vậy lại đến tìm huynh...?” – Tô Thần Mộng có thể tưởng tượng ra là vì chuyện gì.

“Đơn giản là hắn nhìn trúng Tịnh Nguyệt giáo cùng vị trí giáo chủ này của ta.”

“Vậy huynh...”

Cảm thấy y phục nơi ngực bị một bàn tay gắt gao nắm lấy, Vân Tuyết Nguyệt cầm tay hắn trấn an, ôn nhu nói:

“Đừng lo lắng, ta sẽ không làm gì hắn, ngày mai chúng ta liền rời khỏi chỗ này, không cần vì một người như vậy mà làm hỏng hưng trí của chúng ta.”

“Àn... Vậy ta... ta đây về phòng trước.” – Tô Thần Mộng nhẹ giọng nói, sau đó chậm rãi đứng lên, lưu luyến không muốn rời đi vòng tay ôm ấp này.

“Người đêm nay đừng trở về phòng.”- Vân Tuyết Nguyệt vừa nói vừa đem Tô Thần Mộng kéo vào trong lòng, gắt gao ôm lấy.

Lòng bàn tay dán tại trên ngực đối phương, Tô Thần Mộng có thể cảm thấy tim mình thỉnh thoảng đập mạnh, tuy rằng hai người đã làm chuyện càng thân mật hơn thế này, nhưng mỗi lần cùng người này tiếp cận hắn vẫn sẽ không tự chủ được mà nổi lên thẹn thùng.

“Lúc này người ngủ không được sao?” – Vân Tuyết Nguyệt hỏi.

“Àn.”

“Vì sao?”

“Vì...” – Nghĩ đến nguyên nhân, Tô Thần Mộng đỏ cả mặt lên, may mắn lúc này là buổi tối, trong phòng cũng có đốt lửa, bằng không chắc chắn sẽ bị y giấu cột một phen, hắn nhẹ giọng nói. – “Bởi vì tưởng niệm người nào đó.”

Vân Tuyết Nguyệt xoay người đem hắn đặt ở dưới thân, một đôi thủy mâu chứa đầy ý cười nói:

“Ta cũng vậy a.”

“Kia người nào đó là ai?”

“Là...”

Câu nói dở dang tiêu thất(tan biến) theo nụ hôn sâu, trong bóng đêm thân thể hai người gắt gao dán vào nhau, cùng nhau dây dưa...

~*

Ngày hôm sau, Vân Tuyết Nguyệt cự tuyệt Thượng Quan Lăng luôn miệng giữ chân cả hai lại, dưới ánh mắt áy náy của Thượng Quan Phong mang theo Tô Thần Mộng ly khai tiểu trấn.

Đọc theo lộ trình, Tô Thần Mộng và Vân Tuyết Nguyệt đều dừng lại ở các nơi mà du ngoạn một phen, mãi đến bốn ngày sau đó, cả hai rốt cuộc đi tới cạnh tiểu hồ trước cửa nhà Tô gia.

Vân Tuyết Nguyệt kéo tay Tô Thần Mộng nói:

“Ta chỉ đưa ngươi đến đây thôi.”

“Sao vậy?!” Tô Thần Mộng khó hiểu hỏi.

“Ta đã mấy tháng chưa quay về Tịnh Nguyệt giáo, nhất định có rất nhiều sự vụ chờ ta xử lý.”

Tô Thần Mộng nghĩ nghĩ cũng phải, lần này y có thể bớt thời giờ cùng hấn ra ngoài trong thời gian dài như vậy cũng đúng là không dễ dàng.

“Thần Mộng.” – Vân Tuyết Nguyệt khẽ gọi một tiếng, đem đối phương ôm vào lòng nói. – “Chờ ta, chờ ta đem chuyện trong giáo xử lý xong sẽ đến gặp ngươi, được chứ?”

Tô Thần Mộng cọ cọ vào lòng Vân Tuyết Nguyệt nhẹ nhàng gật đầu:

“Vậy nếu ta nghĩ muốn đến gặp huynh thì sao? Ta...có thể không?”

Vân Tuyết Nguyệt cúi đầu nhìn chăm chú người trong lòng, thấy hấn trong mắt đã phiếm lệ quang, bản thân cũng không khỏi cảm thấy có chút chua xót, nói:

“Đại môn Tịnh Nguyệt giáo sẽ vĩnh viễn rộng mở với ngươi, có điều ngươi thân thể yếu đuối, nếu lên núi phải nhớ mặc nhiều y phục hơn.”

Tô Thần Mộng không ngừng gật đầu, cũng không biết hấn có nghe hay không.

Trước khi đi, Vân Tuyết Nguyệt cúi xuống đặt lên môi Tô Thần Mộng một cái hôn sâu đậm nhất, cũng chứa đầy thâm tình nhất rồi mới lưu luyến không rời buông hấn ra, xoay người cũng không quay đầu lại rời đi.

Dưới cây dương liễu, một thiếu niên phát gốc đứng ở nơi đó, nhìn theo bóng trắng dần dần rời xa, thật lâu sau vẫn chưa thể trấn tĩnh...

11. Chương 10

“Nhị... Nhị thiếu gia, người... Người đã trở về?”

Tô Thần Mộng có chút buồn cười nhìn trước mắt Minh Thư vừa thấy hấn liền lộ ra thần tình đầy kinh ngạc, hấn gật đầu nói:

“Đúng vậy, ta đã trở về.”

Minh Thư kinh hô một tiếng nhào thẳng vào lòng Tô Thần Mộng nức nở nói:

“Nhị thiếu gia... Ô ô ô... Minh Thư đã tưởng sẽ không bao giờ còn được gặp lại người...Ô ô ô...”

Tô Thần Mộng vừa định vươn tay an ủi Minh Thư thì đã có người so với hấn ra tay sớm hơn.

“Ôi ~ đau quá a ~!” – Minh Thư ăn đau kêu lên, một tay phía sau che cái ót, quay đầu nhìn lại, liền thấy một đôi nô mục (ánh mắt phẫn nộ) đang chăm chăm nhìn chính mình. – “Đại thiếu gia!”

Tô Thần Lãm lạnh lùng thốt:

“Ngươi dám nguyền rủa nhị thiếu gia, hấn không phải đã bình an trở về sao?”

Nói xong liền trên dưới quan sát thiếu niên trước mắt, thấy hấn thần thái sáng láng, so với bộ dáng ốm yếu lúc trước khi ở nhà thì hoàn toàn có tinh thần hơn, trên mặt cũng hồng nhuận, xem ra người kia đối với hấn thật sự là chiếu cố cẩn thận a!

“Đại ca.” – Tô Thần Mộng lên tiếng chào hỏi.

Tô Thần Lãm gật gật nói:

“Nương đang ở đại sảnh chờ đệ, đệ trước đi gặp người đi.”

Tô Thần Mộng vừa theo sau đại ca tiến nhập đại sảnh liền có người đi ra đón, chính là Tô phu nhân.

Tô Thần Mộng sững người, còn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận chuyện gì đang xảy ra thì đã bị đối phương một tay giữ chặt, mang theo ngữ khí quan tâm nói:

“Đi ra ngoài lâu như vậy, thật khiến ta lo lắng muốn chết, độc trên người người giải được chứ?”

“Cám ơn đại nương quan tâm, đã giải rồi.”

“Vậy thật tốt quá, lần này thật sự là ủy khuất người, về sau chúng ta vẫn là người một nhà, người cũng đừng gọi ta đại nương đại nương nữa, cứ trực tiếp gọi ta là nương đi.”

Tô Thần Mộng vừa nghe qua lời này liền có cảm giác thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà lo sợ), trong lòng không yên bất an nhìn về phía Tô Thần Lãm, đối phương đối hắn hơi hơi gật gật đầu, tỏ vẻ không có việc gì.

Tô Thần Mộng lúc này mới nhẹ nhàng gọi một tiếng:

“Nương.”

Tô phu nhân vừa nghe liền lệ nóng doanh tròng, liên tục gật đầu, qua một lúc lại nói:

“Người vừa trở về trước nghỉ ngơi một chút đi, ta còn có chuyện muốn nói với người.”

“Là chuyện gì?”

Tô phu nhân cười nói:

“Người trước đi nghỉ ngơi đi, ngày mai nói sau.”

Mang đầy nghi vấn nhìn theo bóng Tô phu nhân rời đi, Tô Thần Mộng chuyển mắt sang Tô Thần Lãm hỏi:

“Rốt cuộc là chuyện gì vậy?”

Tô Thần Lãm nhún vai lắc đầu nói:

“Ta cũng không biết, đệ về phòng trước đi, tối nay ta sẽ đến tìm đệ.”

“Hảo.”

Đêm xuống, Tô Thần Lãm đứng hẹn tìm đến Tô Thần Mộng, hai huynh đệ ngồi đối diện nhau trước bàn, một bên uống trà một bên nói chuyện phiếm, Tô Thần Mộng đột nhiên nói:

“Lần này trở về đệ cảm thấy đại nương giống như có gì đó thay đổi thì phải.”

Tô Thần Lãm nhẹ nói:

“Trải qua chuyện lần trước nương còn dám không thu liễm (bớt phóng túng) sao, hơn nữa đệ lại quen biết người của Tịnh Nguyệt giáo, nương làm sao còn dám đắc tội với đệ chứ?”

Trên mặt Tô Thần Mộng lập tức phiếm hồng, nhẹ giọng nói:

“Ta cùng những người Tịnh Nguyệt giáo đó chỉ là bằng hữu bình thường mà thôi.”

“Bằng hữu bình thường à?” – Tô Thần Lãm trêu chọc nói. – “Đã là bằng hữu bình thường, vị giáo chủ luôn cao cao tại thượng kia vì cái gì lại phải tự mình xuống núi đưa đệ đi giải độc chứ?”

“Vì...vì tại bọn họ khiến đệ bị trúng độc thôi.”

“Vậy giáo chủ vĩ đại có thể phái thuộc hạ giúp đệ tìm thuốc giải là được rồi, tội gì phải xuống núi bồi đệ đi xa như vậy mà tìm kiếm chứ? Huống hồ Dực vương kia tính tình cổ quái, có thể lấy được giải dược chắc cũng không dễ dàng gì nhỉ?” – Tô Thần Lãm tiếp tục trêu đệ đệ của mình.

“Đó là vì.....vì.....” – Tô Thần Mộng bị Tô Thần Lãm hỏi thật sự không biết làm sao trả lời, liền đỏ bừng mặt nhanh chóng chuyển đề tài. – “Đại ca có biết đại nương là muốn nói chuyện gì với đệ không?”

Tô Thần Lãm lúc này mới thu hồi nụ cười trên môi, nâng chén uống một ngụm trà.

“Đại ca?” – Thấy Tô Thần Lãm đột nhiên trầm mặc đi, Tô Thần Mộng không khỏi lo lắng kêu.

Tô Thần Lãm lắc đầu nói:

“Kỳ thật ta cũng không biết là chuyện gì a.”

“VẬY.....”

“Bất quá vì chuyện đệ trúng độc, nương đã muốn biết đệ cùng Tịnh Nguyệt giáo quan hệ không đơn giản, mà.....Thần Liên lại thường xuyên ở trước mặt nương nhắc tới đệ, cảm tình của muội ấy đối với đệ ta nghĩ đệ hẳn là so với ta càng hiểu rõ hơn, cho nên ta nghĩ.....Có lẽ.....”

Tô Thần Lãm hiếm khi xuất hiện bộ dạng ấp a ấp úng khiến Tô Thần Mộng nghe xong càng kinh hãi, hần thấp giọng nói:

“Không thể nào!? Đệ...Đệ lúc nào cũng luôn xem Thần Liên như muội muội... Chưa từng nghĩ tới cùng muội ấy...cùng muội ấy...”

Hai chữ mấu chốt cuối cùng hẳn như thế nào cũng nói không nên lời.

Tô Thần Lãm thấy bộ dáng kích động của hần, lập tức nói:

“Đệ đừng vội, ta cũng chỉ là suy đoán mà thôi, có lẽ là việc khác cũng không chừng a.”

“Nếu...nếu vạn nhất là như vậy thì sao?”

Tô Thần Lãm thở dài nói:

“VẬY cũng chỉ có thể đến lúc đó tùy cơ mà ứng biến.”

Kỳ thật suy đoán của Tô Thần Lãm không sai một chút nào.

Ngày hôm sau, Thần Lãm, Thần Mộng cùng Thần Liên đều được gọi vào đại sảnh, Tô phu nhân trên mặt tràn đầy vui vẻ nói:

“Hôm nay ta có một việc vui muốn tuyên bố!”

Tô Thần Lãm khiêu mi không lên tiếng.

Tô Thần Mộng trong lòng cực kỳ khẩn trương.

Tô Thần Liên ngồi ở kia nét mặt đầy e thẹn.

Tô phu nhân lại tiếp tục nói:

“Kỳ thật chuyện này ta không nói, có thể mọi người trong lòng cũng đoán được, Thần Liên từ nhỏ luôn yêu thích Thần Mộng, hiện giờ Thần Liên cũng đã đến tuổi xuất giá, nếu cả hai đã lưỡng tình tương duyệt (tình song phương^!) thì ta đây liền tác chủ thay hai người định tháng sau thành hôn!”

Cái gì lưỡng tình tương duyệt?! Tô Thần Mộng kích động đứng lên nói:

“Nương, con cùng Thần Liên không phải như người nghĩ đâu a.”

“Ha hả a ~ ” – Tô phu nhân thấy Thần Mộng như thế không hề sinh khí mà còn cao hứng cười nói. – “Thần Mộng a, người không cần xúc động như vậy, ta biết người xấu hổ, nhưng nơi này không có ngoại nhân (người ngoài), thẳng thắn một chút không sao đâu, người nói có phải hay không, Thần Lãm?”

Đối với câu hỏi của mẫu thân, Tô Thần Lãm chỉ nhú mày không trả lời.

“Nương ~ ” – Thần Liên vừa e thẹn vừa lăm nũng kêu lên một tiếng.

Tô Thần Mộng đột nhiên có cảm giác vụng huyên, hẳn thật sự hy vọng bản thân ngay lúc này đây bất tỉnh đi, sau khi tỉnh lại thì chuyện gì cũng chưa từng phát sinh qua.....

12. Chương 11

Vài ngày sau khi Tô phu nhân đề cập đến việc hôn nhân kia, tâm trạng Tô Thần Mộng lúc nào cũng không yên, ở nhà luôn tận lực tránh né Tô Thần Liên, hẳn muốn tìm đại ca giúp đỡ nhưng đúng lúc Tô Thần Lãm lại phải đi Thiên Sơn đàm sinh ý, hẳn trong lúc khổ vô đối sách(khổ sở không có cách đối phó) lại đột nhiên nghĩ đến, nếu lúc này đây bên cạnh hẳn có cái người xuất trần như tiên kia thì tốt biết bao nhiêu!

Buổi tối hôm đó, bị sự tình phiền phức đó quấn quanh trong đầu, Tô Thần Mộng lại ngủ không được, hẳn cứ thế khoác y phục lên người đứng dậy đi đến bên cửa sổ, nhìn về hướng đại môn, ôm ấp hy vọng được nhìn thấy người trong mộng xuất hiện nơi đó, sau đó dùng thanh âm ôn nhu như nước của y đối chính hẳn mà nói: “Thần Mộng, ta đến gặp ngươi, theo ta về Thiên Sơn đi.”

Trong đầu không ngừng hiện ra điểm điểm tích tích khi hẳn cùng Vân Tuyết Nguyệt cùng một chỗ, nhớ đến cả hai từng hai lần thân mật kia, càng nghĩ lại càng đau lòng, tay không tự chủ được ôm lấy ngực, mày hơi nhíu lại, miệng lẩm bẩm nói:

“Viễn thụ yên vân miểu mang, không sơn tuyết nguyệt thương lương.....Tuyết Nguyệt a Tuyết Nguyệt, Tô Thần Mộng ta sớm đã là người của huynh, như thế nào có thể đi thú nữ tử khác? Tuyết Nguyệt..... Ta rất nhớ huynh.....”

“Nếu nhớ ta, vì sao không đến tìm ta chứ?”

Đột nhiên một giọng nói cực kỳ êm tai vang lên, Tô Thần Mộng không dám tin nhìn người đang đứng dưới ánh trăng ngoài cửa sổ kia. Y một thân bạch y, dưới ánh trăng càng tôn lên nước da hơn cả tuyết trắng, mái tóc đen dài nhẹ bay trong gió đêm, giống như tiên tử từ trời cao giáng xuống, trên dung nhan tuyết sắc còn mang theo nụ cười ôn nhu làm say đắm lòng người.

“Tuyết Nguyệt!” – Tô Thần Mộng xô cửa lao ra ngoài, hẳn sợ bản thân chỉ là nhìn thấy ảo giác liền ôm thật chặt lấy người nọ, mãi đến khi cảm giác được hơi thở ấm áp của người nọ hẳn mới an tâm.

Vân Tuyết Nguyệt vỗ nhẹ phần tóc nơi lưng người trong lòng, nói:

“Ta lần này đến chính là để cướp người(từ gốc là “thường thân” nghĩa là cướp dâu, nhưng trường hợp này phải là cướp rể =)) để chữ người cho nó mập mờ:P).”

“Cướp người? Cướp người gì chứ?” – Tô Thần Mộng khẩn trương nhìn y hỏi.

Vân Tuyết Nguyệt khẽ cười nói:

“Dĩ nhiên là người sắp thành thân ngươi.”

“Huynh như thế nào biết ta phải thành thân? Chẳng lẽ phụ cận nơi đây cũng có đệ tử Tịnh Nguyệt giáo sao?”

Vân Tuyết Nguyệt lắc đầu nói:

“Là Thần Lãm đến cho ta biết.”

Tô Thần Mộng buông Vân Tuyết Nguyệt ra lui về sau hai bước, cau mày vừa suy nghĩ vừa nói:

“Huynh là không phải cùng đại ca ta quen biết đi?”

“Àn, vài năm trước lệnh huynh đến Thiên Sơn buôn bán, ta đúng lúc từ bên ngoài trở về ngang qua khách *** nơi chân núi, cùng lệnh huynh nhất kiến như cố(mới gặp đã thân) tương đàm thậm hoan!”

Tô Thần Mộng vừa nghe qua một chút cũng không cao hứng, nói:

“Nguyên lai hai người sớm đã quen biết, lại đều gạt ta.”

Vân Tuyết Nguyệt tiến lên ôm lấy thân hình tiêm tể(mảnh mai) của người đang đưa lưng về phía mình kia, nói:

“Ta cũng không phải thật sự muốn giấu giếm ngươi, chỉ là lúc trước cũng không biết ngày sau sẽ cùng ngươi phát sinh nhiều việc như vậy nên không có nói với ngươi.”

“Vậy huynh.....vậy huynh hiện tại đến đây làm gì?”

“Ta không phải vừa mới nói rồi sao? Ta là đến cướp người.”

“Người bình thường cướp người đều là đến cướp tân nương, đâu giống như huynh một đại nam nhân lại đến cướp tân lang sao?”

Vân Tuyết Nguyệt cười nói:

“Người đã quên ta chính là bị người trong giang hồ xưng giáo chủ tà giáo nga, hành sự so với người thường đương nhiên là bất đồng rồi.”

“Nếu ta đi rồi, vậy đại nương cùng muội muội phải làm sao?” – Dù sao cũng là người một nhà, hướng hồ hiện giờ chính hấn lại đang cùng Thần Liên có hôn ước, há có thể đơn giản như vậy liền rời đi sao?

“Yên tâm đi, có đại ca người mà, hấn đã an bày hết thảy rồi.” – Vân Tuyết Nguyệt thở nhẹ, Thần Mộng của y vẫn là thiện lương như vậy a!

Tô Thần Mộng lại lắc lắc đầu nói:

“Không được, chuyện này ta nhất định phải nói rõ ràng mới đi được.”

“Nếu người không thể làm rõ ràng mọi chuyện thì sao? Đến lúc đó.....người cũng chỉ có thể thành thân cùng muội muội người.” – Vân Tuyết Nguyệt xác định Tô Thần Mộng đối với y cũng là hữu tình, chỉ là lo lắng hấn mang lòng tự trách quá nặng, đến lúc đó mềm lòng sẽ không thể cùng y rời đi.

Tô Thần Mộng siết chặt ống tay áo tuyết bạch của Vân Tuyết Nguyệt, dùng ngữ khí vô cùng kiên định nói:

“Sẽ không, tin tưởng ta, đến lúc đó bất luận kết quả như thế nào, ta đều sẽ cùng huynh rời khỏi nơi này, huynh hãy ở bên hồ Vũ Yên ngoài kia chờ ta.”

Vân Tuyết Nguyệt không nói, chỉ lẳng lặng nhìn chăm chú khuôn mặt tuấn tú trước mắt, cuối cùng vẫn là gật đầu.

Tô Thần Mộng lúc này mới lộ ra nụ cười vui vẻ, ôm lấy Vân Tuyết Nguyệt, cảm kích nói:

“Đa tạ huynh, huynh nhất định phải chờ ta.”

Khí tức mỹ diệu ôn hinh(hơi thở ấm áp tuyết vời) quấn quanh hai con người đang ôm chặt lấy nhau khiến cho ánh trăng vốn thâm đậm cũng lộ ra vẻ nhu hòa, hướng chi là kẻ trong cuộc Vân Tuyết Nguyệt, y sớm hốt mắt đã phát đỏ, lòng thâm nghĩ: bởi vì là người, nên ta làm sao có thể miễn cưỡng người, nhưng phần tình cảm này của ta dành cho người, ta như thế nào cũng sẽ không buông tay, người muốn ta chờ ta sẽ chờ, vô luận phải chờ đến khi nào ta cũng nhất định không rời khỏi người.....

~*

~Sáng sớm hôm sau, Tô Thần Mộng liền đem tất cả sự tình nói với Tô phu nhân cùng Tô Thần Liên. Hấn sau khi nói xong chỉ cảm thấy trong lòng nhất thời thoải mái đi không ít, mà hai người ngồi ở kia vừa mới nghe qua chân tướng sự tình liền kinh ngạc đến ngây ngẩn cả người.

Qua một lúc lâu sau, Tô phu nhân mới tiêm lệ(the thê mãnh liệt) kêu lên:

“Không được! Ta không đáp ứng! Các người hai người đều là nam nhân, như thế nào có thể cùng một chỗ? Người tốt xấu gì cũng là Tô gia nhị thiếu gia, Tô gia chúng ta sao có thể chấp nhận chuyện mất mặt này!”

Phản ứng của Tô phu nhân hoàn toàn nằm trong dự kiến của Tô Thần Mộng nên hấn cũng không lộ ra bộ dáng gì khó chịu, ngược lại thần nhiên cười nói:

“Ta hôm nay đến nói với hai người chuyện này cũng không phải là hỏi ý kiến hai người, chỉ là nghĩ muốn trước khi ta rời khỏi nơi này cho hai người một giao đãi, nếu đại nương cảm thấy ta làm như vậy mất mặt Tô gia, vậy từ nay về sau Tô gia xem như không hề có Tô Thần Mộng người này!”

“Người.....Người.....” – Tô phu nhân bị lời nói của Tô Thần Mộng chọc giận, sắc mặt xanh mét, chỉ có thể dùng móng tay dài chỉ vào hấn, như thế nào cũng mắng không nên lời.

“Thần Lãm, người là trưởng tử(con cả) trong nhà, cũng là quản sự(người quản lý) của Tô gia, bây giờ đệ đệ người làm ra loại chuyện nhục mạ gia môn này, người tại sao không nói lời nào!?” – Tô phu nhân nhìn thấy đứa con ruột của mình này giờ vẫn không lên tiếng, nhin không được liền chĩa mũi nhọn vào hắn.

Tô Thần Lãm diện vô biểu tình, lạnh lùng nói:

“Mới này Thần Mộng không phải đã nói rất rõ ràng rồi sao? Hắn đã không phải là người của Tô gia chúng ta, hắn muốn làm gì cứ tùy ý hắn, ta không xen vào.”

“Người.....Người.....” – Không nghĩ đến đứa con mình thương yêu nhất, coi trọng nhất cứ nhiên nói ra những lời như vậy, Tô phu nhân tức giận đến nói không nên lời.

“Nhị ca.” – Tô Thần Liên này giờ vẫn chưa lên tiếng lúc này yếu ớt gọi một tiếng, khóe mắt nàng lóe lóe quang, trên khuôn mặt vẫn còn vệt nước mắt chưa khô. – “Muội từ nhỏ vẫn thực thích huynh, chưa bao giờ xem huynh như ca ca, không lẽ huynh cho đến giờ đều không có cảm giác gì sao?”

Đối mặt với muội muội sở sở khả liên(điềm đạm đáng yêu), Tô Thần Mộng chỉ đành ôn nhu nói:

“Ta biết muội thích ta, chỉ là ta vẫn luôn xem muội như muội muội(em gái), đối với muội đến tận lúc này đều không hề có bất cứ cảm tình gì khác, Thần Liên, kiếp này ta và muội vô duyên, ta chỉ có thể cô phụ muội.”

Tô Thần Liên nghe xong hấp một ngụm lãnh khí, rốt cuộc nhin không được ôm mặt khóc lên, vừa khóc vừa nói:

“Vì cái gì? Ô ô..... Muội yêu huynh như vậy, huynh lại thà rằng cùng một nam nhân rời đi..... Vì cái gì? Ô ô.....”

Tô Thần Mộng khép nhẹ mắt không đành lòng nhìn muội muội trước mặt yếu nhược khóc đến thương tâm như vậy. Hắn thềm thở dài, đôi mắt mở ra khôi phục kiên định lúc đầu, hướng Tô phu nhân hai tay ôm quyền nói:

“Nói cũng đã nói xong, Thần Mộng cáo từ!” – Nói xong liền xoay người đi, không chút lưu luyến.

Tô Thần Lãm ngồi bên cạnh Tô Thần Mộng lúc này lại vui vẻ nở nụ cười, ban đầu hắn cũng không hiểu đệ đệ vì sao phải làm chuyện thừa thãi đem chuyện đó nói ra, nhưng nghe xong những lời Thần Mộng vừa nói kia, lại nhìn thấy biểu tình trên mặt đệ đệ, hắn đột nhiên cảm thấy được Thần Mộng đã trưởng thành, so với trước kia càng chín chắn hơn, không còn là văn nhược thư sinh trong trí nhớ của hắn nữa, mà đã là một nam nhân có thể gánh vác trách nhiệm trên vai, sức mạnh của tình yêu quả nhiên là vĩ đại a, ha hả!

“Tô Thần Mộng, ta nguyện rửa các ngươi!” – Tô Thần Liên vừa mới này còn khóc lóc lúc này đột nhiên đứng lên hướng Tô Thần Mộng đã sắp bước ra khỏi cửa mà quát to. – “Các ngươi là bất luân chi luyện(tình yêu không hợp lẽ thường, forbidden love^^!), ta nguyện rửa các ngươi vĩnh viễn cũng không thể hạnh phúc, ha ha ha ~”

Tô Thần Liên giống như phát điên cười ha hả, trên mặt đầy oán hận và phẫn nộ, hoàn toàn không còn cái bộ dáng tiểu thư khuê các lúc trước.

Hít một hơi thật sâu, Tô Thần Mộng chợt cảm thấy trong lòng thư sướng(sảng khoái) đi nhiều, lời nói kia của Tô Thần Liên hẳn một chút cũng không để ý, trên môi lộ ra nụ cười thản nhiên, cước bộ dứt khoát rời khỏi đại môn Tô gia, nhắm thẳng Vũ Yên hồ mà đi...

.....

Ven hồ Vũ Yên, một thân ảnh bạch sắc đứng nơi đầu cầu, y khoanh tay đứng thẳng, khí thế bất phàm, y phục tuyết bạch khiến y như thật lại như ảo, như tuyết liên(hoa sen tuyết) trên đỉnh Thiên Sơn, phiêu nhiên xuất trần, như thế nào cũng sẽ không bị hỗn trọc(dơ bẩn, vẩn đục) trần gian làm vấy bẩn!

Xuân phong lướt qua khuôn mặt, thổi bay vạn thiên tình ti(hàng ngàn hàng vạn tơ tình) phía sau, y chậm rãi đưa mắt nhìn người trong lòng đang đi đến, trên môi lộ ra nụ cười ôn nhu, vươn tiêm tiêm ngọc thủ(tay ngọc nhỏ và dài) cũng trắng như tuyết đem người nọ ôm vào trong ***g ngực, nói:

“Chúng ta về Thiên Sơn đi.”

Người nọ gật đầu nói:

“Ân, về Thiên Sơn, từ nay về sau sẽ không cùng huynh phân ly(tách rời).”

Mặt nước Vũ Yên hồ cùng lúc hiện ra bóng ảnh của hai người đang tươi cười đầy hạnh phúc.

Gió thổi Vũ Yên hồ gợn sóng, tương tư so với mộng còn dài.....

~ Hoàn ~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mong-tuyet-nguyet>